

GEORGE LINCOLN ROCKWELL

EEN NATIONAAL SOCIALISTISCH LEVEN

GESCHREVEN DOOR
WILLIAM LUTHER PIERCE

William Luther Pierce

George Lincoln Rockwell
Een nationaalsocialistisch leven

vertaling: dinghal.com
versie 1: oktober 2018

Op achttien juni 1945, iets meer dan zes weken na de dood van Adolf Hitler, schreef Rudolf Hess vanuit zijn cel de volgende woorden in een brief aan zijn vrouw:

Je zal je makkelijk kunnen voorstellen hoe vaak ik de afgelopen weken heb gedacht aan de voorbije jaren: aan deze kwart eeuw geschiedenis, die voor ons geconcentreerd is in één naam en vol met de mooiste menselijke ervaringen. De geschiedenis is niet ten einde. Vroeg of laat zal de draad weer worden opgepakt die nu voor altijd afgebroken lijkt, en in een nieuw patroon weer aan elkaar gebreed worden. Het menselijk element is er niet meer en leeft alleen nog in het geheugen. Maar weinig mensen hebben net als wij het voorrecht gehad om vanaf het allereerste begin deel te nemen aan de groei van een unieke persoonlijkheid, door vreugde en verdriet, hoop en moeilijkheden, liefde en haat, en alle manifestaties van grootsheid, en verder, in al de weinige aanwijzingen van menselijke zwakten, zonder welke een mens de liefde niet echt waardig is...

Zelfs wanneer men het voorrecht heeft gehad om getuige te zijn van de uitingen van grootsheid, kan het uiterst moeilijk zijn om die uitingen adequaat in woorden te omschrijven en daarmee om een waar beeld te schetsen van een unieke en grote persoonlijkheid. Wanneer men niet de basis heeft die een kwart eeuw van deelname aan de groei van een dergelijke persoonlijkheid biedt, maar minder dan twee jaar, dan is die taak bijzonder moeilijk. Het zou dus ijdele hoop zijn om op de hier volgende pagina's te verwachten de ware grootsheid van de man te weerspiegelen. Die grootsheid zal

het best tot uiting komen in de vruchten van zijn levenswerk in de komende jaren.

Maar hier kunnen we op zijn minst hopen een beeld op te roepen van de man, dat weliswaar onvolmaakt en onvolledig is, maar dat zal dienen om de nationaalsocialisten die niet het voorrecht hebben gehad om hem persoonlijk gekend te hebben te inspireren.

GEORGE LINCOLN ROCKWELL werd geboren op 9 maart 1918 in Bloomington, een kleine mijnbouw- en landbouwstad in centraal Illinois. Zijn beide ouders waren theatermakers. Zijn vader, George Lovejoy Rockwell, was een achtentwintig-jarige vaudeville komiek van Engelse en Schotse afkomst. Zijn moeder, geboren Claire Schade, was een jonge Duits-Franse danser, en was onderdeel van een familie dansteam. Zijn ouders zijn gescheiden toen hij zes jaar oud was, en hij en een jongere broer en zus woonden afwisselend bij hun moeder en vader tijdens de volgende jaren.

De jonge Rockwell bracht het grootste deel van zijn jeugd door in Maine, Rhode Island en New Jersey. Zijn vader vestigde zich in een klein kustplaatsje in Maine, en Rockwell bracht zijn zomers daar door; hij ging naar school in Atlantic City en later in Providence tijdens de winters. Enkele van zijn dierbaarste herinneringen in latere jaren waren van de zomerdagen die hij doorbracht op de stranden van Maine, of het wandelen in de bossen van Maine, of het verkennen van de baaien en inhammen van de kust van Maine in zijn zeilboot, die hij zelf bouwde vanuit de basis die een oud bootje hem gaf. Rockwell verwierf een levenslange liefde voor zeilen en de zee tijdens de eerste jaren van zijn leven met zijn vader in Maine.

Afgezien van een beetje meer rondreizen dan het gemiddelde kind, is het moeilijk om iets buitengewoons te vinden in zijn jeugdgeving. Hij leefde te midden van grote armoede noch grote rijkdom; hij had een liefdevolle relatie

met zijn beide ouders, ondanks hun echtscheiding; hij was een gezond en sterk kind, en er lijkt geen bewijs te zijn van langdurige ziekte of problemen in zijn jeugd. Als hij later met meer plezier terugdacht aan de tijden die hij doorbracht bij zijn vader dan aan die welke hij doorbracht bij zijn moeder, dan kan dit worden toegeschreven aan de grotere mogelijkheden om zijn jeugdige verlangen naar avontuur te bevredigen dat het leven aan de kust van Maine te bieden had ten opzichte van die in de stad, of het feit dat zijn moeder leefde met een dominante zuster op wie de jonge Rockwell niet dol was.

En toch, zelfs als jongen toonde hij die karakterkwaliteiten die hem later zouden onderscheiden van de gewone gang van zaken bij mannen. Zijn meest opmerkelijke kwaliteit was zijn reactievermogen op uitdagingen. Om de jonge Rockwell te vertellen dat iets onmogelijk was, dat het gewoon niet kon, was om in hem de onweerstaanbare vastberadenheid op te wekken om het te doen. Hij had een ervaring op tienjarige leeftijd die dit aspect van zijn karakter goed illustreert.

Een jeugdbende bestaande uit de hardere jongens van de middelbare school waar hij naartoe ging in een buitenwijk van Atlantic City had hem uitgekozen voor een ontgroening. Hij werd ervan op de hoogte gesteld dat hij ondergedompeld zou worden in de koude oceaan, en dat hij zich moest ontspannen en zich rustig moest onderwerpen, omdat verzet zou zinloos zijn. In plaats van zich te onderwerpen, vocht hij hevig tegen de hele bende van zijn aanvallers op het strand,

door wild met zijn vuisten en voeten te slaan, schoppen, klauwen en bijten tot de andere jongens eindelijk hun doel om hem in het water te gooien opgaven en zich terugtrokken om hun wonden te likken.

Later, als tiener, ontdekte hij dat de uitdaging van een stormachtige zee hem in veel opzichten op dezelfde manier uitdaagde zoals de jeugdbende dat eerder had gedaan. Terwijl andere jongens hun boten het dok in brachten omdat het water te ruw was, vond de jonge Rockwell op die momenten zijn grootste plezier in het zeilen. Hij deed niets liever dan zijn kracht en zijn vaardigheid tegen de wildernis in te zetten. Zoals de wind en de golven zich hoog ophieven, zo deed ook zijn geest dat. Worstelend met helmstok en tuigage in een boot die alle kanten op werd geslingerd, doordrenkt door opslaande golven en gegeseld door hevige rukwinden, schreeuwde hij terug naar de wind in pure dierlijke vreugde.

Deze eigenaardige koppigheid in zijn aard – noem het een strijdlustige geest – gekoppeld met een absolute fysieke onbevreesdheid, die hem in menig gevaarlijk en onbezonnen escapade deed belanden als jongen, gaf hem de wilskracht om als man zonder aarzeling dingen te ondernemen waarin gewone mannen het zouden opgeven; gedurende zijn hele leven bracht het hem ertoe om de koers te kiezen die hij op grond van zijn rede en zijn gevoeligheid de juiste achtte, ongeacht of anderen dat ook de juiste koers vonden. Uiteindelijk leverde het de drijvende kracht die leidde tot

hem om de hele wereld uit te dagen en het alleen tegen de hele wereld op te nemen, toen het hem duidelijk werd dat de wereld op de verkeerde weg was. Deze eigenschap is de sleutel tot de man.

Twee andere kenmerken die hij als jongen vertoonde waren een brede nieuwsgierigheid en een grimmige objectiviteit. Hij schreef zijn nieuwsgierigheid, maar ook de artistieke talenten die hij in het begin van zijn leven had tentoongesteld toe aan zijn vader, die deze eigenschappen ook tentoonstelde, maar de herkomst van zijn opstandige geest en zijn ontembare wil is moeilijker aan te wijzen. Ze lijken het product te zijn geweest van een zeldzame en toevallige combinatie van genen, waardoor er een aard ontstaat die duidelijk verschilt van die van zijn directe voorouders.

Hij begon als eerstejaarsstudent aan Brown University in de herfst van 1938. Zijn studierichting was filosofie, maar hij was ook zeer geïnteresseerd in de exacte wetenschappen. Hij maakte gebruik van de mogelijkheid om mee te werken aan studententijdschriften om zijn talenten op het gebied van tekenen en creatief schrijven te oefenen. Naast zijn studie-, journalistieke en artistieke activiteiten, vond hij ook tijd voor een aanzienlijke hoeveelheid rokken jagen en andere studentikoze activiteiten, waaronder skiën en schermen; en hij werd hij lid van het shermteam van Brown University.

Terwijl hij aan Brown studeerde had hij zijn eerste directe ontmoeting met het moderne liberalisme. Hij schreef zich in

voor een sociologiecursus met de naïeve verwachting dat, net als in zijn lessen geologie en psychologie, hij de wetenschappelijke principes die ten grondslag liggen aan deze twee vakgebieden van de menselijke kennis zou leren, dus verwachtte hij in de sociologie een aantal van de basisprincipes te leren die ten grondslag liggen aan sociaal gedrag.

Hij was echter teleurgesteld en verward toen het hem geleidelijk aan duidelijk werd dat er een groot verschil was in de houding van sociologen en bijvoorbeeld geologen ten opzichte van hun onderwerpen van onderzoek. Al wezen de auteurs van zijn geologieboeken er zorgvuldig en nadrukkelijk op dat er veel dingen over de geschiedenis en de structuur van de aarde nog onbekend waren, of waarover alleen nog gebrekkige kennis bestond, het was duidelijk dat er inderdaad fundamentele ideeën en gevestigde feiten waren waarop de wetenschap was gebaseerd en dat zowel zijn professor als de auteurs van zijn studieboeken er oprecht geïnteresseerd in waren om hun ideeën op een heldere en gestructureerde manier aan studenten voor te leggen, in de hoop dat ze tot en groter begrip over de aarde zouden komen.

In de sociologie vond hij de basisprincipes veel ongrijpbaarder. Wat vooral storend was voor hem was echter niet zozeer de complexiteit van de concepten als wel de knagende verdenking dat zaken opzettelijk werden vertroebeld. Hij verdubbelde zijn inspanningen om tot de

wortels van het onderwerp te komen, of, op zijn minst, om te begrijpen waar de hints, toespelingen en omslachtige beschrijvingen toe zouden leiden: "Ik heb mezelf op mijn sociologieboeken gestort, absoluut vastbesloten om te er achter te komen waarom ik de kern van zaak miste".

Het egalitaire idee dat de overduidelijke verschillen in de capaciteiten van individuen en tussen de evolutionaire ontwikkeling van verschillende rassen bijna geheel kan worden verklaard door hedendaagse omgevingseffecten – dat er onder mensen werkelijk geen aangeboren verschillen zijn in kwaliteit die het vermelden waard zijn – was zeker een van de dingen waar zijn leerboeken sociologie op zinspeelden:

Ik was zo brutaal om professor Bucklin te vragen of dit het idee was, en hij werd rood van woede. Mij werd verteld dat het onmogelijk was om generalisaties te maken, hoewel ik alleen maar om het fundamentele idee vroeg van de sociologie – als dat er al was. Ik begon in te zien dat de sociologie anders was dan alle andere vakken die ik ooit had gevolgd. Bepaalde ideeën leverden apoplexie op bij de leraar, met name de suggestie dat sommige mensen misschien biologische waardeloos waren vanaf de dag dat ze geboren werden. Bepaalde andere ideeën, hoewel ze nooit openhartig geformuleerd en verklaard werden, kregen aanmoediging – en dit waren altijd ideeën die rond het idee van de totale macht van het milieu draaiden.

Hoewel hij het op dat moment niet duidelijk herkende voor wat het was, had de jonge Rockwell een van de meest gebruikte tactieken van de moderne liberalen gedeeltelijk blootgelegd. Wanneer de slimme liberaal als zijn doel iets als bijvoorbeeld rassenmenging heeft, dan zal hij dat zeker niet ronduit zeggen. In plaats daarvan zal hij romans schrijven, televisieprogramma's en filmbeelden produceren die, eerst subtiel en na verloop van tijd steeds gedurfder, suggereren dat degenen die zich inlaten met seksuele contacten met negers moediger, beter en aantrekkelijker zijn dan degenen die dat niet doen; en dat het verzet tegen rassenmenging een vulgaire en schaamteloze perversie is, die zeker bewijs is dat men in het beste geval ouderwets is, en in het ergste geval een kwijlende, gewelddadige redneck. Maar als men probeert om hem direct te vragen waarom hij voorstander is van rassenmenging, dan zal hij in een snel antwoorden dat hij dat niet nastreeft, en alleen maar "rechtvaardigheid", "eerlijkheid", of "betere verstandhouding tussen de rassen" nastreeft.

En toen Rockwell dus naïef naar de kern van de zaak ging in Professor Bucklin's sociologieles, kreeg hij een boze berisping. De raciale egalitaristen zijn veel brutaler geworden in de afgelopen dertig jaar, maar op dat moment was Rockwell zich er alleen van bewust dat ze wilden dat hij bepaalde ideeën zou aanvaarden zonder deze ideeën daadwerkelijk in de open arena van de vrije discussie te brengen waar ze zouden worden aangevallen:

Ik wist nog steeds weinig tot niets over het communisme of zijn hoerige zusje, liberalisme, maar ik kon de gestage druk om de ideeën van menselijke gelijkheid en de suprematie van omgevingsfactoren te accepteren, overal in de Universiteit voelen.

Deze druk resulteerde niet in berusting, maar in zijn vastberadenheid om op te komen voor wat hem redelijk en natuurlijk leek. Hij maakte satire van het egalitaire gezichtspunt, niet alleen in zijn column in de studentenkrant, maar ook in een van zijn examen opdrachten voor sociologie! De bijna catastrofale gevolgen van deze brutaliteit hebben hem geleerd in bepaalde omstandigheden voorzichtig te zijn met wat hij zegt.

Toen hij met zijn tweede jaar aan Brown begon, was de samenzwering om Amerika als hulpmiddel te gebruiken om de wereld veilig voor het jodendom te maken zijn propagandamachine in een hogere versnelling aan het schakelen. Nationaalsocialistisch Duitsland werd afgeschilderd als een natie van verdorven criminelen met als doel de hele wereld tot slaven te maken – inclusief Amerika. Hollywood, de grote kranten en liberale hoogleraren – die altijd de meest luidruchtigste elementen bij om het even welke universiteit zijn – allemaal verkondigden zij dezelfde lijn, die simpel en aantrekkelijk voor het naïeve idealisme van hun publiek was: “Hitler moet worden gestopt”.

En net als miljoenen andere Amerikaanse patriotten, viel Lincoln Rockwell voor de vlotte leugens en de slimme oplichterij, gesteund als die waren door het gezag van het hoofd van de Amerikaanse overheid. Noch hij, noch zijn miljoenen landgenoten realiseerden zich dat de samenzwering tot in het Witte Huis reikte, en dat de bewoner zijn diensten had verkocht aan de samenzweerders:

Het is typerend voor mijn politieke naïviteit van die tijd dat toen de propaganda over Hitler in grote doses over ons werd uitgestort, ik het allemaal slikte, niet in staat om zelfs maar te vermoeden dat iemand een belang zou kunnen hebben bij dit alles, en dat het misschien een belang zou kunnen zijn dat niet in het belang van de Verenigde Staten of ons volk was... Het werd duidelijk dat we aan de oorlog zouden moeten deelnemen om dit "verschrikkelijke monster" dat van plan was om Amerika te veroveren te stoppen, zo werd het ons verteld, en ik geloofde het.

En in maart 1941, overtuigd dat Amerika levensgevaarlijk bedreigd werd door "de nazi agressors", verliet Rockwell zijn comfortabele leven aan de universiteit en bood zijn diensten aan om te dienen in de strijdkrachten van zijn land. Kort na zijn indiensttreding bij de Amerikaanse marine ontving hij een aanstelling als Luchtvaart Cadet en begon met de vliegopleiding bij Squantum, Massachusetts. Hij ontving zijn eerste marinecommissie, als vaandrig, op 9 december 1941 – twee dagen na de aanval op Pearl Harbor. Hij diende als een marinevlieger tijdens de Tweede Wereldoorlog, en klom op van de rang van vaandrig tot luitenant en verdiende

verschillende onderscheidingen. Hij gaf leiding aan de luchtsteun van de marine tijdens de Amerikaanse invasie van Guam, in juli en augustus 1944. Hij werd gepromoveerd tot luitenant-commandant in oktober 1945, en kort daarna keerde hij terug naar het burgerleven en hoopte hij een carrière als kunstenaar te kunnen maken.

Toen hij nog in de marine diende trouwde hij met een meisje dat hij als student aan de Brown Universiteit had leren kennen. Het huwelijk was niet bijzonder gelukkig, al hield het uiteindelijk meer dan tien jaar stand.

De eerste vijf jaar na het verlaten van de marine werden doorgebracht als kunststudent, commercieel fotograaf, schilder, reclameman en uitgever, afwisselend in Maine en in New York. In 1950, met het uitbreken van de oorlog in Korea, keerde luitenant-commandant Rockwell terug in actieve dienst bij de marine van de Verenigde Staten en hij werd toegewezen aan de opleiding van piloten van gevechtsvliegtuigen in het zuiden van Californië. Daar begon bijna toevallig de politieke opvoeding van de tweeëndertig jaar oude Lincoln Rockwell.

Het was in 1950 dat senator Joseph McCarthy's onderzoek naar subversieve activiteiten en verraderlijk gedrag van een aantal medewerkers van de Amerikaanse overheid en ambtenaren bij een breed publiek onder de aandacht kwam. Rockwell, zoals elke eerlijke burger, was geschokt en boos door deze onthullingen van verraad. Maar hij was evenzeer

verbaasd als geschokt door de gewelddadige, hysterische en wrede reactie op deze onthullingen die zich voordeden bij een bepaald deel van de bevolking. Waarom waren er zo veel mensen – en vooral zo velen in de opinie vormende media – vastbesloten om McCarthy het zwijgen op te leggen en, als dat niet lukte, om hem in diskrediet te brengen?

McCarthy was een Amerikaan met een aanzienlijke staat van dienst. Hij was een oorlogsheld, net zoals Rockwell trad hij de strijdkrachten van zijn land binnen als een eenvoudige man en ontwikkelde hij zich tot een veelvuldig onderscheiden man. Hij had het Distinguished Flying Cross gewonnen voor zijn gevechtsprestaties in de Tweede Wereldoorlog. Nu hij de ratten, die de vitale belangen van het land waarvoor hij had gevochten schaadde, kon Rockwell niet begrijpen waarom een verantwoordelijke en loyale burger zou proberen de man te belasteren of zijn moedige inspanningen te blokkeren:

Ik begon in mijn vrije tijd aandacht te besteden aan waar het allemaal om ging. Ik las McCarthy's toespraken en pamfletten en vond ze feitelijk, in tegenstelling tot de wilde onzin die de nieuwsbladen aan hem toeschreven. Ik werd me bewust van een geweldige laster in alle kranten tegen Joe McCarthy, hoewel ik me nog steeds niet voor kon stellen waarom.

Rond deze tijd gaf een kennis Rockwell enkele anticommunistische traktaten om te lezen. Een van de dingen die hem onmiddellijk opviel was hun sterk antisemitische toon. Alhoewel het overduidelijke bewijs hem verplichtte om

in te stemmen met een deel van de beschuldigingen van de auteurs van deze traktaten, bijvoorbeeld, dat er een onevenredig aantal Joden waren, zowel onder de aanvallers van McCarthy als onder de subversieve burgers die in zijn onderzoek schuldig werden bevonden – vond hij veel van hun beweringen te ver gezocht om geloofwaardig te zijn. Met name de bewering dat het communisme een joodse en niet een Russische beweging was leek belachelijk toen Rockwell het feit in ogenschouw nam dat de joden stevig verankerd waren in kapitalistische ondernemingen, en dat ook altijd al geweest waren; kapitalisme, de zogenaamd dodelijke vijand van het communisme, dat was de traditionele joodse invloedssfeer.

Een anticommunistisch tabloid ging zo ver dat er verschillende bewijsstukken werden aangehaald ter ondersteuning van haar schijnbaar ongeloofwaardige beweringen, en Rockwell besloot zelf te kijken naar dit “bewijs”. Op zijn volgende vrije dag ging hij naar de openbare bibliotheek in San Diego, en wat hij daar vond veranderde de loop van zijn leven en zal uiteindelijk de loop van de wereldgeschiedenis veranderen. In zijn eigen woorden: “Daar beneden in de donkere archieven van de openbare bibliotheek van San Diego werd ik wakker uit dertig jaar domme politieke slaap...”

Rockwell was onthutst door het bewijsmateriaal dat hij in de bibliotheek aan het licht bracht; het liet er geen twijfel over bestaan, bijvoorbeeld, dat wat in zijn schoolboeken

beschreven werd als de “Russische” Revolutie in plaats daarvan een joodse orgie van genocide tegen het Russische volk was. Hij zag dat de joden daarover in hun eigen boeken en tijdschriften min of meer openlijk over opschepten! In een Joods biografisch naslagwerk getiteld *Wie is Wie in het Amerikaans Jodendom* vond hij een aantal prominente bolsjewieken trots op de lijst staan, al zouden ze door geen enkel redelijk mens als Amerikanen worden beschouwd. Onder hen waren Lazar Kaganovitch, de slager van de Oekraïne en Leon Trotski (Lev Bronstein), de bloeddorstige commissaris van het Rode Leger, die in het boek hulde kreeg voor het liquideren van “contrarevolutionaire krachten” in Rusland.

Een ander boek, geschreven door een prominente “Engelse” jood, scheidde op dat “de joden meer dan...welke andere etnische groep dan ook....de drijvende kracht waren achter de revolutie van 1917”. In het boek werd geschat dat “80% van de revolutionairen in Rusland joden zijn”.

Muffe oude edities van joodse kranten vertelden hetzelfde verhaal, en die verhalen werden ondersteund door officiële Amerikaanse overheidsdocumenten. Een deel van dergelijk materiaal, dat twintig jaar eerder was gepubliceerd, bevatte ministeriële verslagen uit Rusland die van een brute openhartigheid waren. Kenmerkend voor het materiaal in deze verslagen was de volgende zin, geschreven door de Nederlandse diplomatiek ambtenaar, Oudendyk, in een rapport uit 1918 aan zijn regering uit Rusland:

Ik ben van mening dat de onmiddellijke onderdrukking van het bolsjewisme momenteel de grootste uitdaging is in de wereld, meer nog dan de oorlog die nog steeds woedt, en tenzij, zoals hierboven vermeld, het bolsjewisme onmiddellijk in de kiem wordt gesmoord, zal het zich op de een of andere manier over Europa en de hele wereld verspreiden omdat het georganiseerd en bewerkt wordt door joden die geen nationaliteit hebben; en wiens enige doel het is om de bestaande orde voor hun eigen doeleinden te vernietigen.

Zo schokkend als deze onthullingen ook waren, Rockwell was nog meer geschokt door het feit dat de het grote publiek er niets van wist. Waarom stonden deze dingen niet in de geschiedenisboeken van scholen? Waarom werd hem door de radio, de kranten en tijdschriften keer op keer verteld over Adolf Hitler's "vreselijke misdaad" die bestond uit het doden van zoveel joden, maar werd er nooit vertelt dat de Joden in Rusland verantwoordelijk waren voor de moord op een veel groter aantal niet-joden?

En zo rezen er andere vragen. Hij had vernomen dat de aanval van Engeland op Duitsland werd gerechtvaardigd door de aanval van Hitler op Polen. Maar hoe zat het dan met de Sovjet-Unie, dat Polen op hetzelfde moment binnenviel? Waarom geen Engelse oorlogsverklaring tegen de Sovjet-Unie? Zou dat kunnen komen doordat de regering daar in joodse handen was? Wie was er verantwoordelijk voor de samenzwering van stilte over deze en andere vragen? Hij

besloot grimmig om het uit te zoeken. En later, toen de feiten geleidelijk aan op hun plaats vielen en zich een volledig beeld begon af te tekenen, ontstond er een smerig beeld, en zag hij voor zichzelf een onontkoombare verplichting.

Een eerlijke man die zich ervan bewust wordt dat er in zijn gemeenschap smerige zaken spelen, die spreekt zich ertegen uit en probeert zijn burens ertoe aan te zetten hetzelfde te doen. Maar wat als hij ondervindt dat de meeste van zijn burens niet willen worden lastiggevallen; en dat veel van zijn burens zich al bewust zijn van wat er aan de hand is, maar het liever negeren omdat verzet er tegen hun privé-zaken in gevaar zou kunnen brengen; dat sommige van zijn burens – sommige van zijn rijkste en de meest invloedrijke burens, de leiders van de gemeenschap – zelf zijn betrokken bij de smerige zaken? Als hij een gewone man is, zal hij een tijdje mopperen over zo'n droevige stand van zaken, maar hij zal zich er zo goed mogelijk aan aanpassen. Hij zal snel inzien dat het niet loont om zijn nek uit te steken, en hij zal verder gaan met zijn dagelijkse leven.

Aangezien de menselijke natuur is wat die is, zal hij zijn geweten zeer waarschijnlijk sussen door zo snel mogelijk proberen te vergeten wat hij heeft geleerd; misschien zal hij zichzelf er uiteindelijk zelfs van overtuigen dat er niets verkeerd aan de hand is, en dat zijn aanvankelijke oordeel onjuist was, en dat de smerige zaken geen echte smerige zaken zijn, maar slechts "voortgang". Als hij aan de andere kant een buitengewone man is met een bijzonder sterk

plichtsbefef, dan zal hij zich blijven verzetten tegen wat hij weet dat verkeerd is en op de lange termijn kwaad zal berokkenen aan de gemeenschap. Hij zal er op blijven wijzen bij zijn burenen, zelfs nadat zij duidelijk hebben gemaakt dat ze niet geïnteresseerd zijn, dat de smerige zaken moeten worden gestopt; hij kan pamfletten schrijven en toespraken geven; hij kan zich zelfs verkiesbaar stellen met een pleidooi voor “hervorming”.

Maar zelfs dan, zijnde een redelijk man en geen “extremist”, zal hij zich verplicht voelen om de boosdoeners het voordeel van de twijfel te geven wat betreft hun motieven. En misschien is hun standpunt niet helemaal verkeerd? Een redelijke compromis dat met de belangen van alle betrokkenen rekening houdt zal vast de beste oplossing zijn. Als de boosdoener in zijn eentje was geweest, dan zou de doodstraf natuurlijk de enige toelaatbare oplossing zijn geweest: een passende en totale afwijzing door de gemeenschap van zijn daden. Maar wanneer zo veel criminelen, met zoveel medeplichtigen al zo lang verwickeld zijn in zo'n uitgebreide onderneming en ze al zulke grote schade hebben aangericht, dan is toch zeker de meest redelijke oplossing een waarschuwing geven aan de criminelen – als het zelfs wel eerlijk is om ze criminelen te noemen – probeer een paar beveiligingsmechanismen te installeren die hun hernieuwde activiteiten moeten voorkomen – beveiligingsmechanismen die, uiteraard, niet al te zeer in strijd zijn met de “voortgang” (of was het schade?)

die al gemaakt is – en dan de dingen laten voor wat ze zijn en proberen te leven met de situatie zoals die is.

Maar één uit tientallen miljoenen – de zeldzame en eenzame wereldhistorische figuur – die in de eerste plaats de objectieve blik heeft om een dergelijke situatie in termen van absolute en tijdloze normen te beoordelen, en die zich niet laat leiden door populaire hedendaagse overwegingen van “redelijkheid”, om de uiteindelijke conclusies te trekken die deze normen voorschrijven; en wie heeft dan de de wilskracht en het karakter om erop aan te dringen dat er geen compromis met het kwaad mag zijn, dat het moet worden uitgeroeid en volledig moet worden vernietigd, dat recht, gezondheid en gezond verstand weer moeten zegevieren, ongeacht de commotie en de tijdelijke onaangenaamheden die gepaard gaan met het herstel.

Rockwell had de feiten gezien. Voor hem was het ondenkbaar om te proberen de conclusie die zij impliciet suggereerden te ontlopen. En toen hij zich de angstaanjagende omvang van de taak die voor hem lag realiseerde, in plaats van te proberen zich te verontschuldigen voor de verantwoordelijkheid die zijn nieuwe kennis met zich meegedroeg, voelde hij in zichzelf zijn karakteristieke reactie op een schijnbaar onmogelijke uitdaging opkomen.

Het was een duidelijk gevoel van toewijding dat hem ertoe had gebracht om als vrijwilliger dienst te nemen in het leger in maart 1941, toen hij werd misleid om te geloven dat Adolf

Hitler een bedreiging voor zijn land was, in plaats van te wachten op Pearl Harbor. En begin 1951, toen hij begon te begrijpen dat hij in 1941 voor de gek was gehouden en begon in te zien wie hem had bedrogen en wat zij aan het doen waren en de vreselijke schade die zij aan zijn volk hadden toegebracht en in de toekomst nog zouden toebrengen, datzelfde gevoel van toewijding liet slechts één mogelijkheid voor hem open, namelijk om te vechten! Hij vroeg zich niet af of anderen ook bereid waren om hun verantwoordelijkheid te nemen; zijn eigen verantwoordelijkheid was hem volkomen duidelijk.

Maar hoe te vechten? Waar te beginnen? Wat te doen? De naam van een man die wel wat had gedaan kwam als vanzelfsprekend in zijn hoofd op: Adolf Hitler. Rockwell heeft beschreven wat er toen gebeurde:

Ik speurde rond in de boekenwinkels van San Diego en vond uiteindelijk een exemplaar van Mein Kampf verborgen achter in de winkel. Ik kocht het, nam het mee naar huis, en ging zitten om het te lezen. En dat was het einde van de ene Lincoln Rockwell... en het begin van een geheel ander mens.

Hij had natuurlijk niet bijna drieëndertig jaar lang alle wereld gebeurtenissen volledig aan zich voorbij laten gaan. Veel dingen hadden hem diep gestoord, en hij had jarenlang gefrustreerd geprobeerd om de ogenschijnlijk betekenisloze chaos waarin de wereld leek af te dalen te begrijpen. Het

leek hem dat er een logisch verband moest zijn tussen de gebeurtenissen van de voorgaande decennia, maar hij kon de sleutel van de puzzel niet vinden:

Ik had gewoon last van het vage, ongelukkige gevoel dat de dingen verkeerd waren – ik wist niet precies wat er verkeerd was – en dat er een manier moest zijn om de ziekte te diagnosticeren, haar oorzaken te achterhalen om vervolgens intelligente, georganiseerde inspanningen te doen om dat wat er mis is te corrigeren.

Adolf Hitler's boodschap in Mein Kampf gaf hem de sleutel die hij zocht, en meer:

In Mein Kampf vond ik overvloedige mentale zonneschijn, die de grauwe wereld plotseling deed baden in het heldere licht van rede en begrip. Woord na woord, zin na zin werd de duisternis doorboord als donderslagen en bliksemschichten van openbaring, die meer dan dertig jaar duisternis deden oplichten, die op briljante wijze de mysteries van tot dan toe ondoordringbare gemompel in een waanzinnig geworden wereld onthulden.

Ik werd gepakt, gehypnotiseerd. Ik kon het boek niet neerleggen zonder gekweld te worden door ongeduld om er naar terug te keren. Ik las het lopend naar het eskader; ik nam het mee op vluchten en las het liggend op het kaartbord terwijl ik automatisch de instructies aan de andere vliegtuigen gaf die over de woestijn cirkelen. Ik las het tijdens de overtocht van de

Coronado ferry. Ik las het in de nacht en ik las de volgende ochtend weer verder. Toen ik klaar was, begon ik weer en las ik elk woord opnieuw, met aantekeningen en markeringen bij de meest prachtige stukken. Ik bestudeerde het; ik dacht erover na; ik verwonderde me over het ultieme, onbeschrijfelijke genie ervan.

Ik herlas en bestudeerde het nog meer. Langzaam, beetje bij beetje, begon ik het te begrijpen. Ik realiseerde me dat het nationaalsocialisme, het iconoclastische wereldbeeld van Adolf Hitler; de doctrine was van wetenschappelijk raciaal idealisme – eigenlijk was het een nieuwe religie.

En zo werd Lincoln Rockwell nationaalsocialist. Maar zijn bekering tot de nieuwe religie gaf nog steeds geen antwoord op zijn vraag: "Wat kan er gedaan worden?" Acht lange jaren van strijd en nederlaag lagen voor hem in het verschieft voordat hij de kennis zou verwerven die hij nodig had om effectief te kunnen zijn en zijn nieuwe geloof in daden om te zetten om zo Adolf Hitler's grote werk weer voort te zetten. Terwijl het hem nog steeds ontbrak aan de wijsheid die alleen met de jaren kon komen, ontbrak het hem niet aan energie en vastberadenheid. Een jaar lang ging hij door met het verkennen van de vertakkingen van het nieuwe wereldbeeld dat hij had aangenomen en zette hij zijn zelfstudie op verschillende andere gebieden voort, waaronder het joodse vraagstuk.

In November 1952 zond de Marine hem een jaar uit naar de Amerikaanse basis bij Keflavik in IJsland, waar hij uitvoerend officier, en later bevelhebber werd van de Fleet Aircraft Service Squadron, "Fasron 107". Zijn promotie tot commandant kwam in oktober 1953, nadat hij een verlenging van zijn IJslandse opdracht had aangevraagd voor nog een jaar. Hij ontmoette en werd verliefd op een IJslands meisje, die zijn tweede vrouw werd in dezelfde maand dat hij werd gepromoveerd. Dit huwelijk was veel gelukkiger dan zijn eerste. Het relatieve isolement en de eenzaamheid die hij in IJsland genoot gaven hem een nieuwe kans om zijn gedachten en het plannen van een politieke actiecampagne op basis van zijn nationaalsocialistische filosofie uit te denken. Hij voelde aan dat zijn meest dringende behoefte een medium was voor de verspreiding van zijn politieke boodschap, en dus overwoog hij verschillende manieren waarop hij in het uitgeverysvak terecht kon komen. Hij moest een bruggehoofd in deze industrie oprichten dat hem operationele middelen en uitgaven voor levensonderhoud zou bieden, alsmede een vehikel voor politieke doeleinden.

Uiteindelijk besloot hij zijn carrière te beginnen met de publicatie van een maandblad voor de echtgenotes van Amerikaanse militairen, voornamelijk omdat de volledige afwezigheid van een concurrerende publicatie in het veld uitstekend zakelijk voordeel leek te bieden. Hij voelde dat hij niet alleen dit marktsegment kon veroveren, waardoor hij zichzelf een vast inkomen kon verzekeren, maar ook dat die militaire families een bijzonder ontvankelijk publiek voor zijn

politieke ideeën zouden zijn. Zijn idee was het om de grootst mogelijke subtiliteit te gebruiken, waarbij hij zijn propaganda zo zorgvuldig zou verhullen dat hij eventuele reclame inkomsten uit joodse hoek niet in gevaar zou brengen. Hij dacht in zijn naïviteit dat hij de joden zou kunnen bedriegen en gelijktijdig de harten en geesten van zijn lezers in de gewenste richting kon sturen.

Ruwe plannen waren klaar tegen de tijd dat zijn dienstitijd in IJsland voorbij was. Zijn terugkeer naar het burgerleven kwam op 15 december 1954. Negen maanden extra planning, hard werken, fondsenwerving, en promotie leidde tot de realisatie van zijn ideeën met de publicatie van zijn nieuwe tijdschrift, waarvoor hij in september 1955 in Washington de naam U.S. Lady koos.

Op hetzelfde moment dat hij aan de slag ging met zijn tijdschrift, begon hij met het leggen van persoonlijke contacten in rechtse kringen in de regio Washington. Hij woonde de vergaderingen bij van verschillende groepen en begon toen met het organiseren van eigen bijeenkomsten. Nog voordat hij zijn tijdschrift kon gaan gebruiken als medium voor verkapte propaganda, hij bevond zich in ernstige financiële moeilijkheden als gevolg van zijn gebrek aan kapitaal, en hij werd gedwongen het tijdschrift te verkopen om faillissement te vermijden.

Met onverminderde gedrevenheid zette hij zijn organisatie-inspanningen onder de rechtervleugel voort. Door dezelfde

fout te maken die bijna elke andere beginner maakt, ging hij ervan uit dat de juiste manier om te werk te gaan lag in de coördinatie van de vele rechtse en conservatieve organisaties en individuen – ze samenbrengen in een rechtse organisatie waar ze effectief zouden kunnen werken aan hun gemeenschappelijke doelen. Hij was van mening dat een dergelijke coördinatie een bijna wonderbaarlijke transformatie in de kracht van de rechtse positie in Amerika zou kunnen maken.

Om dit te bereiken kocht hij radioreclame, sprak op tientallen vergaderingen, schreef ontelbare brieven, en wijdde elk moment dat hij wakker was aan de promotie van zijn plan voor eenheid. Hij richtte een papieren organisatie op, de Amerikaanse Federatie van Conservatieve Organisaties, en zette zijn onvermoeibare inspanningen voort om zelfs een paar van de honderden rechtse groepen en individuen met wie hij contact had gelegd te inspireren en te motiveren, maar tevergeefs: “Onze bijeenkomsten waren beter en beter bezocht, maar er ze brachten geen enkel resultaat.”

Hij kwam er helaas achter dat alle rechtse groepen één zwakheid gemeen hadden: de leden hielden van praten, maar ze waren niet in staat om te handelen. Een aanzienlijk deel van hen waren hobbyisten-escapisten die geobsedeerd waren door verschillende hobbyprojecten en absoluut niet vatbaar zijn voor rede, of masochisten die graag eindeloos jammeren over verraad en verval, maar die geschokt waren door de suggestie dat ze zouden moeten helpen er een einde

aan te maken. Velen waren zo neurotisch dat het idee van het betrekken van hen in een langdurige coöperatieve inspanning onhoudbaar was. Sommigen waren gewoon krankzinnig. Vrijwel allemaal waren het lafaards. Jaren van inactiviteit of ineffectiviteit had de gelederen van de rechtervleugel ontdaan van het type menselijk materiaal dat essentieel is voor elke serieuze onderneming. Er bleef weinig over, behalve het soort uitschot waarmee niets kon worden bereikt.

Helaas sloeg hij geen acht op de waarschuwing van de Leider dat acht kreupelen die de wapenen opnemen niet eens één gladiator zullen overwinnen:

En als er ook maar één gezonde man onder de kreupelen was, dan zou hij al zijn kracht te gebruiken om de anderen overeind te houden en op deze manier zelf tot een kreupele worden.

Door de vorming van een federatie worden zwakke organisaties nooit getransformeerd in sterke, maar een sterke organisatie kan en zal vaak verzwakt worden. De mening dat kracht moet voortkomen uit het samengaan van zwakke groepen is onjuist.

...Grote, werkelijk wereldschokkende revoluties van spirituele aard zijn niet eens denkbaar en realiseerbaar behalve dan als de titanische strijd van de individuele organisatie, nooit als de ondernemingen van coalities.

Men heeft gezegd dat de ervaring een harde leerschool is, en in het geval van Rockwell was dat inderdaad het geval. Hij had al het geld dat de verkoop van U.S. Lady had opgeleverd uitgegeven tegen de tijd dat de laatste vergadering van zijn Amerikaanse Federatie van Conservatieve Organisaties, op 4 juli 1956, er niet in slaagde om tot concrete resultaten te komen. Hij moest een nieuwe bron van inkomsten vinden en aanvaardde dankbaar een tijdelijke positie als scenarioschrijver voor televisie.

Dit duurde echter maar een paar maanden, en toen nam hij een positie in bij de staf van de het in York gevestigde conservatieve tijdschrift, American Mercury, als assistent van de uitgeverij. Hij had geleerd dat het zinloos is te streven naar een doeltreffende samenwerking tussen de verschillende rechtse partijen en had zich er bij neergelegd om zelf een nieuwe organisatie te vormen.

Rockwell had nog twee bittere lessen te leren in de ervaringsschool, echter waren het lessen die de Leider duidelijk uiteengezet had in zijn onsterfelijke boek, maar die Rockwell, ondanks al zijn zorgvuldige studie, had nagelaten ter harte te nemen, net als met de vermaning tegen de hoop om krachtig te worden door zwakke elementen te verenigen. Hij geloofde nog steeds dat de vijanden van ons volk effectief bestreden konden worden met de "respectabele" middelen als die waartoe de conservatieven zich altijd hebben beperkt. Hij dacht dat hij het "stigma" van het antisemitisme kon vermijden door stilzwijgend en geruisloos

te strijden tegen verraad en raciale subversie. Deze methode had als groot voordeel dat het de vijand niet zou uitlokken, zodat men vreedzaam en veilig door kon gaan met het “zwijgzame” werk.

Zo begon hij tijdens zijn werk bij American Mercury plannen te formuleren voor een ondergrondse, “hardcore” nationaalsocialistische organisatie, met een rechts gezicht naar buiten en met financiering door rijke conservatieven. Omdat de organisatie in feite nationaalsocialistisch zou zijn, met nationaalsocialisten aan het roer en als belangrijkste personen bij het uitvoeren van de belangrijke activiteiten, en het conservatieve front slechts een vermomming zou zijn, dacht hij een plan te hebben dat niet aan alle gebreken onderhevig zou zijn van zijn eerdere conservatieve projecten.

Zijn nieuwe project sloeg echter al snel kapot op de rotsige werkelijkheid. Eerst ontdekte hij dat rijke conservatieven leden aan de meeste karakterdefecten die hij al had waargenomen in de niet zo rijke conservatieven. Het geld kon van hen voor “hobbyprojecten” worden gekregen, maar niet voor ernstige inspanningen die gevaar opleverden, met name het gevaar van ontmaskering. Een meer fundamentele zwakte van de “geheime” benadering lag echter in het feit dat de kwaliteit van de mensen die worden aangetrokken door de organisatie wordt bepaald door de vermomming aan de oppervlakte, en niet de verborgen kern. En dus, toen zijn verwachte bronnen van fondsen hem in de steek lieten en zijn enige nationaalsocialistische lid ontmoedigd raakte en

vertrok, werd Rockwell geconfronteerd met het vooruitzicht om zijn idee te schrappen en helemaal opnieuw te beginnen.

Teleurgesteld herleest hij de woorden die de Leider meer dan dertig jaar eerder had geschreven: "Een man die iets weet, een bepaald gevaar herkent, en met eigen ogen de mogelijkheid van een remedie ziet, heeft de plicht om niet 'stilzwijgend' te werken, maar om openlijk op te staan tegen het kwaad. Als hij dat niet doet, dan is hij een ongelovige, ellendige zwakkeling die faalt door lafheid of door luiheid en incompetentie. . . Elke roerganger die de moed heeft om zijn mening te verdedigen met mannelijke rechtschapenheid, staande op een herbergtafel tussen zijn tegenstanders, bereikt meer dan duizend van deze leugenachtige, verraderlijke mensen."

Het had twee jaar van herhaalde ontmoediging en mislukking gevergd om deze les te laten landen, maar nu begreep hij het. Hij had eindelijk de misvatting gezien die ten grondslag lag aan het conservatieve uitgangspunt. In zijn eigen woorden:

Hoewel het is gemaakt om zo te lijken, is de strijd tussen de conservatieven en de liberalen is geen strijd van ideeën of zelfs van politieke organisaties. Het is een strijd van terreur en van macht. De Joden en hun medeplichtigen en marionetten leiden ons land niet vanwege de uitmuntendheid van hun ideeën of de verdienste van hun werk of de echte meerderheid van de mensen die hen

steunen. Zij zijn aan de macht ondanks het gebrek aan deze dingen, en alleen omdat zij zich een weg naar de macht hebben gebaand door gedurfde minderheidstactieken. Ze kunnen aan de macht blijven omdat mensen bang zijn om zich tegen hen te verzetten – bang dat als ze dat zullen doen ze sociaal verbannen worden, bang dat ze in de pers belasterd zullen worden, bang dat ze hun baan zullen verliezen, bang dat ze niet in staat zullen zijn hun bedrijf te runnen, bang dat ze politieke functies zullen verliezen. Het is angst en angst alleen, en dat houdt deze vuile linkse klik aan de macht – en niet de onwetendheid van de kant van de Amerikaanse mensen, zoals de conservatieven elkaar blijven zeggen.

Daarnaast kwam hij echter tot een nog fundamentele conclusie: Niet alleen hadden de conservatieven het verkeerd in hun beoordeling van de aard van het conflict tussen zichzelf en liberalen en verkeerd in hun keuze van tactiek, maar hun motieven waren ook verkeerd; hij begon in ieder geval in te zien dat hun motieven fundamenteel verschilden van zijn eigen motieven. De conservatieven zijn in principe araciaal. Hun primaire aandachtspunten zijn de economisch: belastingen, overheidsuitgaven, fiscale verantwoordelijkheid; en sociaal: recht en orde, eerlijke overheid, moraliteit. In het ergste geval is het enige dat ze van belang vinden de bescherming van hun levensstandaard tegen de uitbreidende verzorgingsstaat; in het gunstigste geval zijn ze oprecht bezorgd over het algemeen verval van normen en de trend naar mobocratie en chaos. Maar als geheel, tonen zij zeer

weinig aandacht voor het biologische probleem waarvan al deze andere problemen slechts manifestaties zijn.

De rechtervleugel was in dit opzicht zeker te verkiezen boven de linkervleugel. Conservatieven hebben op zijn minst een gezond antisemitisch instinct. Maar zolang hun innerlijke oriëntatie economisch-materialistisch was in plaats van racistisch-idealistisch, zouden zij in de eerste plaats geïnteresseerd blijven in de verdediging van een systeem in plaats van een ras, en zouden ze blijven zoeken naar gemakkelijke en oppervlakkige oplossingen in plaats van fundamentele oplossingen, en dat zou het hen nog steeds ontbreken aan de geest van onbaatzuchtig idealisme die essentieel is voor de uiteindelijke overwinning. En dus, toen het jaar 1956 op zijn einde liep, was Rockwell van één ding zeker: de conservatieven zouden nooit, zelfs niet in het meest positieve geval, in staat zijn om effectieve oppositie te bieden tegen de krachten van degeneratie en dood. Zoals hij later schreef, kan iedereen, wanneer hij voor het eerst ontdekt wat er aan de hand is, kunnen worden vergeven dat hij een korte periode vasthoudt aan het waanidee en de hoop dat er een veilige, gemakkelijke, en een "nette" oplossing voor het probleem is. Maar om jaar na jaar dezelfde vruchteloze tactiek na te streven is bewijs van iets anders: conservatieven zijn de wereldkampioen struisvogelgedrag, ze mompelen naar "in het geheim" naar elkaar met hun hoofden begraven onder het zand, terwijl hun konten omhoog steken zodat de joden er gemakkelijk tegenaan kunnen trappen. Ze misleiden niemand anders dan zichzelf.

Het antwoord zou ergens anders moeten worden gevonden, maar waar, en hoe?

De jaren 1957 en 1958 waren moeilijke jaren. Als vertegenwoordiger van een New Yorks management-consultant bedrijf, bracht hij het grootste deel van 1957 door met het reizen in New York, New Jersey en Pennsylvania, hij schreef en zette zijn gedachten op een rijtje wanneer hij daar tijd voor kon vinden. In de winter van 1957-58 was er een kort intermezzo in Atlanta, waar hij advertentieruimte verkocht.

In deze periode had Rockwell een ervaring waarover hij nooit geschreven heeft en die hij slechts met een paar mensen deelde. Hij was altijd een scepticus als het om het bovennatuurlijke ging, en was zeker geen man die gemakkelijk beïnvloed kon worden door voortekenen. Toch kan er geen twijfel over bestaan dat hij een bijzondere betekenis toekende aan een reeks dromen die hij toen had. Die dromen – eigenlijk allemaal variaties van dezelfde droom – had hij bijna elke nacht gedurende een periode van enkele weken en waren zo intens dat hij ze bij het ontwaken levendig in herinnering kon roepen. In elke droom zag hij zichzelf in een alledaagse situatie: zittend in een druk theater, etend aan een balie in een restaurant, wandelend door de drukke lobby van een kantoorgebouw, of bezig met het inspecteren van de vliegtuigen van zijn squadron bij een vliegveld hangar.

En in elke droom werd hij benaderd door een man: de zaalwachter, de kok, de kantoorbediende, of de monteur en die zei dan iets in de zin van: "Meneer, Rockwell, er is iemand die u wil zien". En dan zou hij naar een achterkamer of zijkamer in het gebouw of de hangar worden geleid. Hij zou de deur openen en binnen wachtte dan, altijd alleen – Adolf Hitler. Dan zou de droom ten einde lopen.

Men kan deze dromen het gemakkelijkst interpreteren als een geval van autosuggestie, maar in het licht van latere ontwikkelingen beschouwde Rockwell ze als een symbolische dagvaarding, een wenken naar de weg waar hij toen nog naar zocht, of dat wenken nu het gevolg was van een interne of een externe stimulans.

Begin 1958 keerde hij terug naar Virginia. Zijn eerste werk was er bij Newport News, waar hij politieke cartoons produceerde in samenwerking met de uitgever van een klein racistisch tijdschrift dat kort daarna failliet ging. Bij Newport News ontmoette hij echter een man die een kritische rol zou spelen in het veranderen van het verloop van zijn politieke carrière: Harold N. Arrowsmith, Junior.

Arrowsmith was een rijke conservatief met een "hobbyproject" – maar hij was niet zoals andere rijke conservatieven die Rockwell had ontmoet. Hij was onafhankelijk rijk als gevolg van een erfenis, en vroeger was hij een fysiek antropoloog geweest. Hij was in de politiek min

of meer per ongeluk in de politiek beland toen een vriend op het onderzoekspersoneel van een onderzoekscommissie van het Congres hem om hulp had gevraagd bij wat bibliotheekonderzoek in verband met een zaak die ze onderzochten. In de loop van dit werk stuitte hij, tot zijn verbazing, op een deel van het documentaire materiaal dat Rockwell een paar jaar eerder in San Diego zo opgeschrikt had.

Als geschoolde geleerde, taalkundige met een tiental talen tot zijn beschikking, die toegang heeft tot alle de belangrijkste bibliotheken en archieven van de westerse wereld – en met een onbeperkte hoeveelheid tijd en geld – kon zijn eerste ontdekkingen nader onderzoeken en hij had al snel duizenden bewijzen gevonden. Het verhaal dat zij vertelden was schokkend en beangstigend: wereldoorlogen en revoluties, hongersnoden en bloedbaden – ze waren niet de grillen van de geschiedenis, maar de resultaten van opzettelijk en koudbloedig gekonkel.

Hoewel hij archiefkabinetten had die bol stonden van militaire inlichtingenrapporten, gerechtelijke dossiers, fotostaten van diplomatieke correspondentie, en ander materiaal, was hij niet in staat geweest om ook maar één van zijn vondsten te publiceren. Wetenschappelijke tijdschriften beantwoordden zijn zorgvuldig geschreven en gedocumenteerde kranten met standaard verwerpingsformulieren, en al snel werd duidelijk dat geen

enkele uitgever van algemene tijdschriften zijn stukken zou accepteren. Hij benaderde Rockwell met het voorstel om zijn materiaal te drukken, uit te geven en te verspreiden, met volledige financiële zelfstandigheid.

Getweeën vormden ze het “Nationaal comité voor een Amerika vrij van joodse overheersing”, en Rockwell verhuisde naar Arlington, Virginia, waar Arrowsmith hem een huis en drukapparatuur ter beschikking stelde.

Rockwell was al tot de conclusie gekomen dat er vooruitgang zou worden geboekt. Rockwell was reeds tot de conclusie gekomen dat, indien ze enige vooruitgang zouden willen boeken, het noodzakelijk was om uit het gangbare rechtse milieu te breken en een nieuw territorium te betreden. De rechtse partijen waren elkaars pamfletten jarenlang aan het uitwisselen en lezen, zonder merkbaar resultaat. Zij gebruikten altijd dezelfde mailinglijsten en hun propaganda werd naar mensen gestuurd die, voor het grootste deel, al minstens een dozijn variaties op hetzelfde thema hadden gehoord. Wat was er nodig was, was massale publiciteit, zodat er wat vers bloed kon worden aangetrokken in de Beweging.

Omdat de normale kanalen van massapropaganda voor de meeste rechtse partijen niet toegankelijk waren – en zeker niet voor partijen van wie de propaganda voor joden verontrustend zou kunnen blijken te zijn, besloot Rockwell dat radicale middelen moesten worden gebruikt om die

kanalen te forceren. Hij stelde dit doel voor alle anderen. Want, zo motiveerde hij, als men mensen wil mobiliseren tot een organisatie – geheim of anderszins – met het oog op het verkrijgen van politieke macht dan moet men die mensen eerst laten weten dat ze bestaan en op zijn minst een ruwe schets van het eigen programma naar hen communiceren. Totdat een massa van nieuw ruw materiaal – potentiële rekruten – kon worden gerekruteerd om een werkelijk significante impact op het publieke bewustzijn te maken, was het gewoonweg niet zinnig om verder te gaan; hij had al te veel tijd besteed aan het doen van dingen op de oude manier. Hij was in feite bereid om de op een na laatste stap in zijn vooruitgang te zetten van gewoon weer een goy naar de erfgenaam van de nalatenschap van Adolf Hitler. Hij besloot over te gaan tot publieke agitatie van de meest provocerende soort – opruiing van zo'n schaamteloze en revolutionaire soort dat de massamedia het gewoon niet zou kunnen negeren.

In mei 1958 had Eisenhower Amerikaanse mariniers naar Libanon gestuurd om te helpen bij het aan de macht houden van de regering van president Chamoun, tegen de wens van de Arabische burgers van dat land. De Libanese Arabieren wensten een nauwere samenwerking met de andere Arabische landen, maar Chamoun, tot groot genoegen van de Joden, wilde dat niet. De dreiging van de omverwerping van Chamoun en van een pro-Arabische regering die aan de macht zou kunnen komen in Libanon, en zo nog een lid zou toevoegen aan het Arabische blok tegen de illegale joodse

bezetting van Palestina, leidde Amerikaanse joden ertoe om de koers van Amerikaanse interventie aan Eisenhower op te dringen, en hij was altijd hun bereidwillige instrument. De kwestie was veel in de publieke belangstelling tijdens de zomer van 1958, en Rockwell besloot om het te gebruiken als basis voor zijn eerste openbare demonstratie – een bijeenkomst voor het Witte Huis. Door de vele contacten die hij de voorgaande jaren in het hele land had gelegd, was hij in staat te zorgen voor een buslading van jonge demonstranten die naar Washington kwamen, en ook organiseerde hij protestgroepen in Atlanta, Georgia en Louisville, Kentucky.

Op zondagochtend 29 Juli 1958, leidde Rockwell zijn groep demonstranten naar het Witte Huis, terwijl gelijktijdig de groepen in Atlanta en Louisville ook met hun demonstraties begonnen. Met grote borden die Rockwell zelf had ontworpen en gedrukt, zijn deze drie groepen de eerste publieke protesten geweest tegen de joodse controle van de Amerikaanse regering sinds de joden in 1941 hun critici het zwijgen opgelegd hadden gekregen. Het was inderdaad een gedenkwaardige gebeurtenis: het was nog geen openlijk nationaalsocialistische beweging, maar wel een krachtige klap in het gezicht van de vijand – een klap die in tegenstelling tot alle “geheime” rechtse activiteiten van voorgaande jaren niet kon worden genegeerd.

Tien weken later, op 12 oktober, werd een synagoge in Atlanta op mysterieuze wijze opgeblazen. Politie viel meteen binnen bij de mannen van Rockwell in Atlanta die daar in juli

hadden gedemonstreerd. Kranten over de hele wereld toonden op de voorpagina verhalen die de betrokkenheid van Rockwell en Arrowsmith bij de bombardementen impliceerden. Arrowsmith, die het gevoel had dat hij meer betrokken raakte bij de politiek dan comfortabel was, haalde hij zijn drukapparatuur terug en trok de financiële middelen van Rockwell terug. Voor de eerste keer begon Rockwell te proeven van de moeilijke tijden die voor hem lagen. Voor het eerst kreeg Rockwell een voorproefje van de moeilijke tijden die de layaheads doormaken. Hooligans, aangespoord door de kranten publiciteit, vielen zijn huis aan. Ramen werden doorgegooid, en 's avonds laat werden er stenen en vuurwerk naar zijn huis gegooid. Zowel overdag als 's nachts kregen hij en zijn vrouw obscene en bedreigende telefoontjes. Uiteindelijk voelde hij zich verplicht om zijn familie omwille van hun veiligheid naar IJsland te sturen.

Nu er geen financiële steun meer was voor het "Nationaal comité voor een Amerika vrij van joodse invloed" hield het op te bestaan. De laatste van Rockwell's conservatieve vrienden verdwenen vanwege de harde haatpropaganda die in de kranten over hem werd uitgestort. Toen het nieuwe jaar, 1959, zich aandiende, bevond hij zich alleen in een leegstaand huis, zonder vrienden, zonder geld en zonder vooruitzichten voor de toekomst. Hij had het aangedurfd om de draak bij de staart te grijpen en had het overleefd. Maar toch, in de sombere, koude dagen van januari en februari 1959 gaf dit hem weinig troost omdat hij geconfronteerd werd met een onzekere en weinig hoopvolle toekomst.

...Terwijl ik alleen in dat lege huis zat of alleen in dat nog leger bed lag, in de stille, holle duisternis, diende de volledige realisatie van wat ik op me afriep zich aan mij op met angstaanjagende urgentie. Ik realiseerde me dat er geen weg terug was; zo lang als ik leefde was ik getekend door het stigma van anti-joodsheid. Ik kon nooit meer hopen een normaal inkomen te verdienen. De joden zouden niet overleven tenzij zij mij tot een voorbeeld zouden maken, anders zouden er te veel anderen in de verleiding kunnen komen om mijn voorbeeld te volgen. Mijn Rubicon was overgestoken, en het was vechten en winnen – of sterven.

En toen gebeurde er iets dat op zijn eigen manier net zo beslissend zou zijn in zijn leven als zijn vondst van de boodschap van Adolf Hitler in Mein Kampf acht jaar eerder in San Diego was geweest. Opnieuw was het alsof een leidende hand hem vanuit de schemering van het verleden de hand reikte, vanuit een verkoolde, met puin gevulde bunker in Berlijn, om hem de weg te wijzen. Op een ochtend begin maart wachtte er op het postkantoor een groot pakket op Rockwell. Daarin, zorgvuldig opgevouwen, zat een enorme hakenkruisbanier, die door een jonge bewonderaar was gestuurd.

Diep ontroerd droeg hij het spandoek naar huis en hing het aan een muur van zijn huiskamer, en de banier bedekte de muur volledig. Hij vond een kleine, bronzen plaquette met

een reliëfbuste van Adolf Hitler, die hem eerder was gegeven, en plaatste die in het midden van het hakenkruis.

Toen vond hij drie kaarsen en kandelaars, die hij op een kleine boekenkast plaatste net onder de bronzen plaquette.

Hij sloot de jaloezieën en stak de kaarsen aan:

Ik stond daar in het flinkerende kaarslicht, geen enkel geluid in huis, niemand was in de buurt of op de hoogte van wat ik deed – en niemand gaf er iets om.

Op die koude morgen in maart, terwijl hij alleen voor het schemerig verlichte altaar stond, onderging Lincoln Rockwell een ervaring die in de lange geschiedenis van ons ras door maar weinig mannen wordt gedeeld – een ervaring die zelden naar deze wereld komt, maar die de loop van die wereld radicaal kan veranderen wanneer het dat doet. Bijna drieënvijftig jaar eerder was een soortgelijke ervaring een man overkomen, maar dan op een koude, novembernacht, op een heuveltop met uitzicht op de Oostenrijkse stad Linz.

Het was een religieuze ervaring die meer dan religieus was. Terwijl hij daar stond voelde hij een onbeschrijflijke stortvloed van emoties door zijn wezen heen en weer schommelen tot een steeds hoger crescendo met een piek van ondraaglijke intensiteit. Hij voelde het ontzagwekkende bewustzijn voor enkele momenten, of een paar minuten, van meer dan zichzelf zijn, van in gemeenschap zijn met dat wat onbeschrijflijk en onbegrijpelijk is. Iets met het koele, uitgestrekte gevoel van eeuwigheid en van oneindigheid –

van lange tijdperken die de geboorte en dood van zonnen omspannen, en van immense, met sterren bezaaide doorkijkjes – zijn ziel tot op het punt waar hij barstte. Men kan dat met verschillende namen benoemen – de Grote Geest, misschien, of het lot, of de Ziel van het Universum, of God – maar zodra het de ziel van een mens heeft geborsteld, kan die mens nooit meer helemaal zijn wat hij eerder was. Het verandert hem geestelijk op dezelfde manier zoals een machtige aardbeving, een cataclysmische vulkaanuitbarsting, de verzakking van een continent of het uiteenspatten van een nieuwe bergketen, voor altijd het aangezicht van de aarde verandert.

Langzaam verdween de storm en Lincoln Rockwell – een nieuwe Lincoln Rockwell – werd zich weer bewust van de kamer om hem heen en van zijn eigen gedachten. Hij heeft voor ons het gevoel dat hij toen had beschreven:

...Waar ik voordien de krachten van de tirannie en regressie wilde bestrijden, nu MOEST ik ze bestrijden. Maar meer nog, ik voelde in mij de kracht om te zegevieren – krachtiger dan mijn eigen kracht – en het vermogen om het juiste te doen, zelfs als ik persoonlijk overweldigd zou zijn door de gebeurtenissen. En die kracht heeft mij nog niet in de steek gelaten. En die zal ook niet falen... Ik wist met rustige zekerheid precies wat te doen, en ik wist, op een moeilijk uit te leggen manier, wat voor ons lag. Het was zoiets als kijken naar een weg vanuit de lucht na het zien van alleen de bocht vooruit vanaf de grond... Hitler had de weg

naar overleven getoond. Het zou mijn taak op deze aarde zijn om zijn ideeën uit te dragen... tot aan de totale, wereldwijde overwinning. Ik wist dat ik niet lang genoeg zou leven om de overwinning te zien die ik mogelijk zou maken. Maar ik zou niet sterven voordat ik die overwinning zeker had gesteld.

En net zoals Adolf Hitler over zijn ervaring op de Freinberg had gezegd: "In dat uur begon het", zo begon het op dat uur ook voor Lincoln Rockwell. Hij realiseerde zich dat toen natuurlijk niet, maar deze bepalende gebeurtenis was bijna precies in het midden van zijn politieke leven gekomen; hij had pas de helft van zijn pad bewandeld vanaf die dag in 1950, in de openbare bibliotheek van San Diego, tot aan een martelaarsdood in Arlington in de nazomer van 1967.

Voorheen was hij rechts, conservatief, maar meer en meer openlijk anti-joods; voorheen had hij de behoefte gevoeld om zijn nationaalsocialisme verborgen te houden; voorheen, terwijl hij Adolf Hitler had bewonderd als de grootste denker in de geschiedenis van het ras en Mein Kampf als het belangrijkste boek ooit geschreven, was het niet helemaal echt voor hem geweest – en deze houding had ertoe geleid dat hij er niet zo vaak in slaagde om de leer van de Leider toe te passen op zijn eigen politieke ondernemingen. Maar nu was hij niet langer een conservatief, maar een nationaalsocialist, en hij zou zijn geloof belijden voor de hele wereld; nu herkende hij in Adolf Hitler eindelijk niet alleen een buitengewoon grote geest, maar ook iets onsterfelijks, bovenzinnelijk, meer dan menselijk; nu zag hij de Leider als

een belichaming, in zekere zin, van die Universele Ziel waarmee hij kort communiceerde; nu was hij bereid de leer van de Leider zonder voorbehoud te volgen, in alle dingen.

Op het moment dat deze fundamentele veranderingen in zijn visie plaatsvonden, zag hij de noodzaak van een fundamentele verandering in zijn politieke tactiek. Hij herinnerde zich de woorden van de leider:

Elke man die niet wordt aangevallen in de joodse kranten, niet wordt belasterd en niet wordt verguisd, is geen echte nationaalsocialist. De beste maatstaf voor de waarde van zijn wil is de vijandigheid die hij ontvangt van de sterfelijke vijand van ons volk...

Elke joodse laster en elke joodse leugen is een litteken van eer op het lichaam van onze strijders.

De man die zij het meest verguisd hebben staat het dichtst bij ons, en de man die zij het meest haten is onze beste vriend.

Iedereen die 's morgens een joodse krant opent en zichzelf daarin niet belasterd ziet in het heeft geen goed gebruik gemaakt van de vorige dag. Als hij dat wel had gedaan, zou hij vervolgd, verketterd, belasterd, belasterd, misbruikt en verguisd zijn. En alleen de man die deze sterfelijke vijand van ons volk en van de hele Arische mensheid en cultuur het meest effectief bestrijdt kan verwachten dat de laster en inspanningen van dit ras tegen hem gericht zal zijn.

En verder:

Het maakt geen verschil of ze ons uitlachen of dat ze ons vernederen, of dat zij ons als clowns of criminelen portretteren; het belangrijkste is dat zij ons vermelden, dat zij zich steeds weer met ons bezighouden, en dat wij geleidelijk aan de enige macht blijken te zijn waarmee iemand rekening houdt in het moment. Wat we echt zijn en wat we echt willen, zullen we het joodse journalistiek gepeupel laten zien wanneer de dag aanbreekt.

Rockwell had de behoefte aan massapubliciteit met radicale middelen al onderkend, maar hij had gearzeld bij de gedachte aan de laster, de verkeerde voorstelling van zaken, en het belachelijk maken, die onvermijdelijk gepaard zou gaan met elke publiciteit die hij via de in vreemde handen zijnde media zou ontvangen. Hij had in de conservatieve droomwereld geleefd en had met andere rechtse mensen de comfortabele illusie dat men de vijand voor de gek kan houden – hem zelfs doen denken dat men zijn vriend is – en hem tegelijkertijd effectief bestrijden.

Zelfs toen hij geleidelijk aan openhartiger werd in zijn uitspraken over het joodse vraagstuk, hield hij het gevoel dat hij zich openlijk uit te spreken voor het nationaalsocialistische wereldbeeld van Adolf Hitler niets minder zou zijn dan zelfmoord.

Zo was hij na zijn demonstratie van 29 juli 1958 tussen wal en schip gevallen. Hij was als verdoofd door de virulentie van de haat die tegen hem werd ontketend, en tegelijkertijd voelde hij zich verlamd door de beperkingen die hij zichzelf had opgelegd.

Nu had hij echter besloten dat hij niet alleen nooit meer onder de stortvloed van misbruik en laster die zijn activiteiten hem zeker zouden brengen zou terugdeinzen, hij zou dergelijke aanvallen door de vijand uitlokken, die elk als een "litteken van eer" en ook als nog een kleine stap in de richting van zijn uiteindelijke algemene erkenning als tegenstander van alles waar de vijand voor stond, als "de enige macht waarmee [die vijand] rekende". En hij zag dat een openlijke belijdenis van zijn nationaalsocialisme niet alleen het sterkst irriterende middel was dat hij tegen zijn vijand kon inzetten, maar dat het de enige realistische basis bood om de elementen van de bevolking die nodig zijn om een levensvatbare en duurzame beweging op te bouwen waarmee uiteindelijk die vijand vernietigt kan worden en zijn eigen ras kan worden herstelt naar de positie van kracht en gezondheid en eer waarvan zij afstand van had gedaan om zich heen te verzamelen.

Eigenlijk trok hij uit het advies van de Leider over het gebruik van de eigen propaganda van de vijand tot zijn logische uiterste consequentie. Kijkend naar de taak die hem voor de eerste keer realistisch voor ogen stond, zag hij dat de problemen waarmee hij te maken kreeg zo ernstig waren dat

hij, om vooruitgang tegen hen te kunnen boeken verplicht zou zijn om al zijn energie te concentreren op één aspect van die problemen per keer.

De eerste stap was algemene erkenning. Zijn eerdere overtuiging dat dat doel moet worden bereikt ten koste van elke andere overweging was nu sterker dan ooit. Dus, in plaats van naar aanleiding van de natuurlijke drang om het nationaalsocialisme te distantiëren van het Hollywood-beeld dat het jodendom al meer dan drie decennia had opgebouwd, wierp hij tijdelijk alle hoop van “respectabiliteit” – zelfs onder andere nationaalsocialisten – overboord en zette zich ertoe om alle inspanningen van de joden tot zijn eigen voordeel aan te wenden.

Met dit doel voor ogen heeft hij bewust het etiket “Nazi” op zichzelf toegepast in plaats van “Nationaalsocialist”, met behulp van een beetje journalistiek jargon dat door de vijand was bedacht tijdens de begindagen van de strijd in Duitsland, een term die door de nationaalsocialisten ongeveer hetzelfde gevoel gaf dat overtuigde marxisten in Amerika hadden bij de benaming “commie” of “pinko”. Achter deze stap, die veel misverstanden en achterdocht zou veroorzaken in de dagen die zouden volgen – zat de koudbloedige realisatie dat een schreeuwende, uniform-dragende, Hollywood-achtige “Nazi” veel nieuwswaardiger was, en veel meer “schokwaarde” had, dan een gewone nationaalsocialist.

Terwijl hij over zijn spirituele ervaring nadacht en nieuwe plannen voor de toekomst begon te smeden in de loop van de volgende dagen begonnen de gebeurtenissen te stromen in het nieuwe kanaal dat voor hen werd afgebakend door de vinger van het Lot. Drie mannen, een rechtse bekende en twee andere mannen die vreemden voor Rockwell waren, kwamen op een avond bij hem langs. Aanvankelijk waren ze geschokt door het spandoek met hakenkruis in zijn huiskamer, maar ze werden al snel overtuigd door zijn gepassioneerde uiteenzetting van de nieuwe zaak. Twee van de drie bleven over om zijn eerste discipelen te worden.

Toen opende hij de jaloezieën voor zijn ramen, waardoor zijn hakenkruisbanier zichtbaar werd vanaf de straat. Hij gaf hakenkruis armbanden aan zijn twee rekruten, en de drie liepen pistolen dragend door het huis. Later monteerde hij een verlicht hakenkruis op het dak.

De menigten kwamen om te lachen en te janken en rotsen te gooien – maar een paar bleven om te luisteren. Zijn “Stormtroopers” groeide in aantal van twee naar vier tot tien.

Deze dagen in maart 1959, waarin de eerste echte wedergeboorte van nationaalsocialisten plaats had, na bijna veertien jaar van terreur en totale onderdrukking, markeerde het begin van de stormachtigste en moeilijkste tijden waarmee Rockwell werd geconfronteerd. Getreiterd door de politie met illegale huiszoekingen en inbeslagname van zijn bezittingen en materialen, mishandeld door schurken en

vandalen die de politie niet eens probeerde te arresteren, wisten hij en zijn kleine groep volgelingen toch tienduizenden folders te drukken en te verspreiden en met massa's nieuwsgierige en vijandige mensen te spreken die de "American Fuhrer" kwamen bekijken, zoals de kranten hem lachend noemden. Hij koos eerst de naam "American Party" voor zijn embryonale organisatie, maar veranderde al snel de naam naar "American Nazi Party".

Met zijn oorspronkelijke doel voor ogen concentreerde hij de activiteiten van zijn kleine groep in de eerste plaats voornamelijk op de verspreiding van opruiende folders, het creëren van publieke incidenten, het treiteren van groepen mensen waarbij de omstandigheden met name werden gekozen om gewelddadige oppositie uit te lokken – van alles en nog wat, met andere woorden, om massale bekendheid te krijgen, om algemeen bekend te worden erkend als de tegenstander van de joden en alles wat zij vertegenwoordigden, van marxisme tot en met gewetenloos kapitalisme, van raciale degeneratie tot cultureel bolsjewisme.

Zijn eerste zeepkist-achtige openbare toespraak werd op een zondag op de Mall in Washington gehouden, op 3 april 1960, en werd voor enige tijd daarna een regelmatige gebeurtenis.

Een brief die hij aan zijn moeder schreef tijdens deze vroege periode van het spreken in het openbaar geeft een idee van

een aantal van de moeilijkheden waarmee hij te maken kreeg:

7 juli 1960

Lieve Moeder:

Bedankt voor de brief en de hulp. Het wordt zeer gewaardeerd... Besteed niet te veel aandacht aan wat de kranten zeggen moeder, ze liegen ongelooflijk. Vorige week hebben ze geprobeerd om ons hier op de Mall opnieuw te vermoorden en hebben ze Majoor Morgan, die je ontmoet hebt, bijna vermoord, toen ze hem meesleurden – tien van hen – en op hem inschopten en hem voor dood achterlieten. Maar we hebben de overhand gehad, en hoewel de politie, veel tegen hun wil, werd gedwongen ons te arresteren voor “wanordelijk gedrag” (omdat we worden aangevallen door een moorddadige menigte!), staan de mensen aan onze kant. Dit soort dingen is onvermijdelijk, en het zal alleen maar erger worden. Nu hebben ze gisteren geprobeerd om me in een krankzinnigengesticht te laten opsluiten om me het zwijgen op te leggen, maar ze waren verbaasd, en ik was opgelucht, toen mensen zich haastten om de grote borgsom die ze voor mij hebben ingesteld te betalen, en ik zal een psychiater van mijn eigen keuze hebben die een rapport opstelt, in plaats van de twee joden die ze voor mij hadden gepland. Maak je geen zorgen over dit alles. Het is gevaarlijk, pijnlijk en bitter als onze eigen mensen niet begrijpen wat we voor hen doen en lijden, maar ik ben er zeker van dat de Heer niet zal toestaan dat

leugenaars en schurken uiteindelijk winnen. U zal nog machtig trots kunnen zijn...

Met liefde,

Link

In mei 1960 verscheen het "National Socialist Bulletin" als eerste tijdschrift dat werd gepubliceerd door de Amerikaanse nazi-partij. Het evolueerde in het na acht nummers tot "Stormtrooper Magazine". Ondertussen, op 5 februari 1960, heeft de Amerikaanse marine, onder druk van joodse groepen, Rockwell gedwongen ontslag uit de reserves van de Marine te aanvaarden.

Ondanks de nieuws quarantaine die hem werd opgelegd, ondanks de afranselingen en de gevangenistijd, ondanks een chronisch gebrek aan middelen, ondanks ernstige personeelsproblemen en ondanks duizend andere problemen en moeilijkheden, maakte zijn campagne om publieke erkenning te krijgen gestage vooruitgang. De kranten vonden het onmogelijk om zijn brutale en gedurfde aanpak volledig te onvermeld te laten; redacteuren en columnisten vonden de verleiding onweerstaanbaar om de organisatie "aan de kaak te stellen". Zelfs radio en televisie persoonlijkheden, altijd op zoek naar sensatie, gaven zich over aan verleiding en tartte het verbod op publiciteit voor Rockwell.

Het beeld van George Lincoln Rockwell en de American Nazi Party dat de massa media schetste voor publieke consumptie was natuurlijk een sterk vertekend beeld. Rockwell was erin geslaagd om de media, min of meer tegen hun wil, te dwingen hem publiciteit te geven. Helaas kon hij hen niet dwingen om onpartijdig te zijn in hun behandeling, of zelfs om waarheidsgetrouw te zijn. Een interview met hem dat werd gepubliceerd in het populaire tijdschrift Playboy, werd voorafgegaan door met redactionele opmerkingen zoals: "In tegenstelling tot controversiële geïnterviewden uit het verleden kan Rockwell niet een woordvoerder worden genoemd voor enige sociaal of politiek belangrijke minderheid. Maar we hadden het gevoel dat de virulentie van Rockwell's messiaanse meester-racisme door een echt onderzoekend gesprek met de 48-jarige Führer een onthullend portret zou worden van zowel welig tierende racisme als de pathologie van het fascisme".

Een ander commentaar: "De vraag van George Lincoln Rockwell komt dus neer op de vraag hoe ver Amerika de haatzaaiers kan laten gaan. Zal een ondeugdelijke tak op de boom van de Amerikaanse democratie afvallen of zal die de rest van het organisme vergiftigen?"

De werkelijk ambitieuze schrijvers, redacteuren, en verslaggevers beperkten zich niet tot dergelijke licht nadelige opmerkingen, maar wedijverden met elkaar in het verzinnen van schandalige leugens over Rockwell. Hij werd beschuldigd van lafheid, sadisme, egoïstisme, ontvoering: "Net zoals de

wijlen Adolf Schickelgruber, naar wie hij zichzelf modelleert, gelooft hij in het leiden vanuit de achterhoede, zo ver mogelijk achterop". In een ander tijdschrift werd een uitspraak van hem "geciteerd" dat hij ooit een protesteerder met zijn blote handen had gecastreerd. en een andere vermeldde: "George Rockwell's hysterische schreeuwen heeft het krankzinnige uiterste al opgeklopt tot het breekpunt. Afgelopen zomer besloten drie van zijn stormtroopers om de Fuhrer te behagen door een klein Joods kind in Washington, D.C. te ontvoeren en hem verscheidene uren op het hoofdkwartier van de partij vast te houden. Hoeveel onschuldige burgers zullen nog meer worden geïntimideerd voordat Robert F. Kennedy en de afdeling Justitie binnen gaat vallen?"

Het toppunt was het verhaal dat, "als een ware hoogste leider van de Nazi's, laat hij zich van de privileges van een leider ten deel vallen en bestelt hij prive-maaltijden die worden geserveerd in zijn kamer. Hij eet graag chique gerechten als schildpadsoep, kreeft en biefstuk terwijl de mannen simpel eten. Tussen de maaltijden door zuigt hij graag kumquats". Deze laatste vlucht van overdrijven doet denken aan artikelen in de Duitse pers (voor 1933) die Adolf Hitler afbeeldden als dronken, (Hitler dronk maar één keer in zijn hele leven: de nacht van zijn diploma-uitreiking van de middelbare school) spilzuchtig en wellustig, die de bijdragen van zijn volgelingen uitgaf aan het goede leven, champagnefeesten en hoererij.

Rockwell accepteerde deze leugens en kwade drogredenen filosofisch, want het alternatief voor dit door joden

ontworpen publieke imago was helemaal geen publiek imago. Feit is dat de joden – en de niet-joodse publicisten die hun genegenheid voor de joden willen tonen – niet alle schuld voor dit slechte beeld kunnen krijgen. Rockwell zelf leende een bewuste hand aan zijn creatie, zoals hij toegaf toen hij zei: ""..... Wanneer ik de zeldzame gelegenheid heb om gebruik te maken van massamedia, zoals onlangs het geval was toen ik een interview gaf aan Playboy, dan ben ik gedwongen om een zorgvuldige lijn te trekken tussen wat ik zou willen zeggen en wat de vijand mij zou willen horen zeggen. Tenzij ik opzettelijk minstens klink als een razende analfabeet met een paar losse schroefjes in zijn hoofd, zou zo'n interview nooit worden gedrukt".

De prijs die hij betaalde voor zijn algemene erkenning als "Mr. Nazi" was inderdaad een hoge prijs. Andere mannen met gezonde raciale instincten, maar zonder Rockwell's begrip van politieke realiteiten waren ontzet door de belachelijke capriolen van Rockwell. De meeste mensen, zelfs relatief geraffineerde mensen die bewust praten over "het beheerste nieuws", vinden de joodse techniek van de grote leugens gewoonweg onbegrijpelijk.

Deze verstandige maar eenvoudige burgers trokken maar al te vaak naar de niet onwaarschijnlijke conclusie dat Rockwell een soort agent provocateur was, een verrader die ingehuurd was door de vijand om een eerlijk verhaal van racisten en patriotten in diskrediet te brengen. Zijn correspondentie met sommigen van hen vertoont een mengeling van ongeduld

met hun onvermogen om de essentie van de werkelijke problemen van ons ras waar te nemen, en een oprechte wens om begrip bij hen op te roepen. De volgende uittreksels uit een brief aan een lid van een snobistische racistische groepering die zichzelf het "Europees Bevrijdingsfront" noemt, zijn typerend:

Geachte heer...

Ik realiseer me dat ik slechts een domme, dwaze Amerikaan ben, maar ik hou wel van dit land, ondanks uw verwerping ervan. Wat u er aan haat, is wat de joden het hebben aangedaan, en u bent als een man die het toestaat dat zijn vrouw is aangevallen wordt door verkrachters en haar dan vervolgens bij het vuil zet. U zou zich moeten schamen! "Amerikaanse" invloed op Europa is helemaal niet Amerikaans, en u zou dat verdomme moeten weten. De echte Amerikaanse invloed was Henry Ford, ons Westen, en dergelijke.

Waarop Rockwell reageerde:

Europa is als een vermoeide oude man – meer als een vermoeide oude dame – en als westerse cultuur moet worden gered, dan zal die worden gered door de laatste westerse barbaren, de Amerikaanse barbaren waar ik dol op ben. Mannen zoals u, vriendelijk, gepolijst, opgeleid, en "beter" dan vervelend fysiek geweld, kunnen zichzelf niet redden, laat staan een natie, een cultuur of een ras. U mensen met uw "Europese Bevrijdingsfront" pakken het verkeerd aan. U kunt Europa niet meer bevrijden met

Europeanen. Hitler gaf die inspanning elk beetje heilig genie dat in hem zat, en hij werd vermalen door de Amerikaanse barbaren. U en uw leeghoofdige bende van dandy's zijn verliefd op wat verdwenen is en dringen aan op het negeren van wat er nu voor in de plaats is. Rome is niet meer. U blijft proberen het weer tot leven te wekken, en het lukt u niet, want er zijn daar geen edele Romeinen meer, althans niet genoeg om er een echte strijd van te maken, Europa is als één groot Frankrijk – een leeg omhulsels, mooie woorden, mooie liedjes en dode mannen. En wij hielpen Europa te doden. Als u het zou bevrijden, zoals Frankrijk “bevrijd” was, zou het binnen een eeuw weer in ontaarding verzinken.

Er zijn natuurlijk goede, krachtige strijdende mannen in Europa, maar ze worden overspoeld door het menselijke afval dat is achtergelaten in de wrakstukken van twee oorlogen gepromoot door joden en uitgevochten door Amerikanen. Ik bouw hier aan het nationaalsocialisme, met de middelen en methoden die mogelijk zijn, en ik slaag erin, ondanks dat u op mij neerkijkt..... .

Telkens als ik één van uw er van kan overtuigen om de hele houding van “Wij zijn de echte nationaalsocialisten” te laten vallen, en een échte nationaalsocialist te worden, geef ik kracht aan de zaak waaraan ik mijn leven heb toegewijd, mijn familie, mijn troost, en alles wat ik nog meer moet geven, ongeacht wat u misschien verteld is...

Om eerlijk te zijn, diplomatie was niet zijn sterkste punt.

Om vijandigheid en achterdocht zo veel mogelijk weg te nemen, was hij al snel genoodzaakt om ook een andere weg in te slaan en een deel van zijn energie voor agitatie en publiciteit vergaren in te zetten voor een meer sobere presentatie van zijn ideeën. Zijn eerste grote inspanning in die richting was de publicatie van zijn politieke autobiografie, *Deze keer de wereld (This time the world)*. Hij schreef dit werk in de herfst van 1960 haastig tussen het spreken op overeenkomsten, media verschijningen, straatvechtpartijen en wanhopige pogingen om geld in te zamelen om zijn kleine groep in stand te houden, en hij kon het pas een jaar later publiceren. Het drukken en binden van het boek werden volledig gedaan door zijn ongetrainde stormtroopers, en hun enige machine was een klein, kantoorchtig kopieerapparaat. De absolute oprechtheid van zijn toon slaagde overtuigende veel van zijn lezers, maar de moeilijkheden van de distributie, als gevolg van de joodse “quarantaine”, beperkte de verspreiding ervan tot enkele duizenden exemplaren.

In oktober 1961 verscheen de eerste uitgave van zijn Rockwell Report. Variërend in lengte van vier tot zesendertig pagina's, verscheen het Rockwell Report eerst halfjaarlijks, daarna maandelijks, en in bijzonder moeilijke periodes tweemaandelijks. De Rockwell Reports bevatte een levendige mix van nationaalsocialistische ideologie, huidige politieke analyse, voorspellingen, politieke cartoons en tekeningen, reproducties van relevante nieuwsberichten en foto's van partijactiviteiten. Ze droegen allemaal zijn unieke stempel en, meer nog dan wat dan ook, waren ze verantwoordelijk voor

het aantrekken van de idealistische jongemannen die het kader vormden van de groeiende beweging.

Vanaf het begin af aan had Rockwell de noodzaak gezien voor de nationaalsocialistische beweging om uiteindelijk vanuit een wereldwijde basis te opereren. Want het uiteindelijke politieke doel van de beweging was de oprichting van een Arische wereldorde, een pax Aryana, als voorwaarde voor het bereiken van de raciale doelstellingen van de beweging op lange termijn. Vanaf de lente van 1959 had dit concept op papier bestaan als de "World Union of Free-Enterprise National Socialists", maar tot de zomer van 1962 werd het niet verder geïmplementeerd dan een briefwisseling met individuele nationaalsocialisten in Europa. Begin augustus 1962 ontmoette Rockwell nationaalsocialistische vertegenwoordigers van vier andere landen in de Cotswold Hills, nabij Cotswold, Engeland, en daar is de "World Union of National Socialists" formeel ontstaan. Op 5 augustus werd het protocol dat nu bekend staat als de "Cotswold Aargements" opgesteld, waarin de nationaalsocialistische bewegingen van de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Frankrijk, Duitsland (inclusief Oostenrijk) en België zich ertoe verbonden hebben, tot een gezamenlijke inspanning. Oorspronkelijk waren er jaarlijkse vergaderingen van de World Union gepland, maar het lot en de omstandigheden hebben dit verhinderd. Rockwell stond in Amerika onder toenemende druk tijdens de volgende vijf jaar, toen de situatie daar steeds turbulenter werd.

Het oorspronkelijke programma van Rockwell was verdeeld in drie fasen. De eerste fase, die begon in maart 1959, zou een fase van provocerende maar in wezen niet constructieve activiteit worden, bedoeld om publiciteit te genereren en een publiek imago op te bouwen, hoe vertekend dan ook. De tweede fase moest een fase van kadervorming zijn, waarin een sterke, gedisciplineerde, effectieve en efficiënte aanpak nodig was, en er een professionele nationaalsocialistische organisatie moest worden opgebouwd die propagandamogelijkheden zou creëren. De derde fase zou er een van massa organisatie zijn.

Fase één werd meesterlijk uitgevoerd. Rockwell bewees een uitstekende tacticus te zijn in het ruige spel van het doorbreken van de joodse black-out barrière. Met koele objectiviteit, keek hij hoe de pers keer na keer leugens en vuiligheid over hem verspreidde, en daagde hij hen uit tot hernieuwde activiteit wanneer ze er moe van waren geworden. Met scherp inzicht analyseerde hij de joodse situatie. Hij begreep dat hoewel zij de belangrijkste posities van controle in de publieke opinie vormende netwerken hadden, zij in grote mate werden beperkt door het feit dat die controle voor het publiek verborgen moest blijven.

Bovendien begreep hij dat een zeer substantieel deel van de verslaggevers, redacteurs, columnisten, nieuwslezers en zelfs veel individuele kranten en radio- en televisiestations eigenaren geen joden waren, en, behoudens directe en categorische orders van de top-joden tot het tegendeel, op

deze mensen kan worden gerekend om op een min of meer voorspelbare manier te reageren naar aanleiding van een bepaalde stimulans. Dus, door een standpunt in te nemen en verklaringen af te leggen die extreem en zelfs belachelijk waren voor de “gemiddelde burger”, kon hij publicisten verleiden hem te citeren, vanuit de gedachten dat ze zo zowel de man als de filosofie in diskrediet zouden brengen bij deze gemiddelde burgers. Wat zij niet begrepen, was dat voordat de beweging kon profiteren van enige massale aantrekkingskracht, ze een beroep moesten doen op een groot aantal zeer ongemiddelde burgers – onbevreesde idealisten die het nationaalsocialistische kader zouden kunnen vormen.

En deze mannen reageerden op een heel andere manier op de boodschap van Rockwell dan de liberale publicisten of hun gemiddelde publiek. Zij zagen voorbij de oppervlakkige “belachelijkheid” van zijn boodschap tot aan de kern van de diepe waarheid die het bevatte. Terwijl de gemiddelde burger, die niet goed in staat is om na te denken over meer dan de directe problemen van de dag, de boodschap van Rockwell “te extreem” vond, precies zoals de publicisten het bedoeld hadden, zagen degenen die in hun gedachten de ontwikkelingen van het heden tot de gevolgen van morgen uit konden denken – en tot de gevolgen van een eeuw later – de dwingende noodzaak van zijn eisen. Maar zulke mannen zijn nogal spaarzaam en om hen te bereiken moest Rockwell zijn net zeer breed uitwerpen; de publicisten hielpen hem daarbij terwijl ze dachten hem te belasteren. Rockwell had

ook begrepen dat het beeld van hem dat in de hoofden van de massa's werd geschetst, alhoewel op het moment zelf een risico, van waarde was voor de toekomst, wanneer de omstandigheden waren gerijpt, zodat ten minste een deel van de massa klaar was voor een "extremist".

Fase twee – het opbouwen van een kerngroep en organisatieontwikkeling – bestond in zekere zin gelijktijdig naast fase één, want vanaf het allereerste begin trok Rockwell's publiciteit een paar van de idealisten aan die nodig waren voor fase twee, en deze mannen begonnen om het raamwerk van de organisatiestructuur op te zetten dat later zou worden ingevuld. Zelfs een stukje van fase drie kwam binnen beeld tijdens de eerste fase, toen Rockwell een campagne voerde om gouverneur van de staat Virginia te worden in 1965.

Deze verkiezingscampagne bleek een periode van zeer waardevolle training te zijn, niet alleen voor Rockwell, maar ook voor het leidinggevend personeel van zijn hele partij. Rockwell realiseerde zich de uiteindelijke noodzaak om deskundigheid ontwikkelen op het gebied van massacampagnes, en hij besloot om die ervaring maar beter vroeger dan later op te doen. Zoals hij later toegaf, na dat hij minder dan 1,5% van de uitgebrachte stemmen kreeg, de campagne bood ook een meer fundamentele les en hielp hem om een realistische heroverweging van de gehele status van de beweging te maken. Eerder had hij al te veel de optimistische visie gehad dat de beweging aanzienlijke

hoeveelheden mensen binnen zou halen zodra ze voldoende bekendheid hadden gekregen door de activiteiten van fase 1; dat wil zeggen dat hij geloofde dat fase twee en drie grotendeels gelijktijdig plaats zouden vinden.

Na de Virginia-campagne, die opnieuw herinnerde aan de enorme inertie van de publieke opinie, realiseerde hij zich dat fase twee veel langer zou duren dan oorspronkelijk was voorzien, en dat elk substantieel succes van een fase drie-activiteit zou moeten wachten op twee dingen: een aanzienlijke interne versterking van de beweging en een aanzienlijke verslechtering van de algemene raciaal-sociaal-economische situatie.

Met dit eerste punt in het achterhoofd nam hij in 1966 het besluit om een algemene activiteit op te zetten. Zoals eerder vermeld, overlaptten de eerste twee fasen van de partijactiviteit elkaar in grote mate, en de overgang tussen de twee werd vooral gekenmerkt door een accentverschuiving. Fase één was het "nazi-tijdperk" van de beweging. Fase twee is het begin van het nationaalsocialistische tijdperk. In lijn met deze hernieuwde nadruk, werd de Amerikaanse nazi-partij op 1 januari 1967 officieel de "National Socialist White People's Party", en die datum kan redelijkerwijs als worden beschouwd als markering van de overgang. Zes maanden eerder was het verschijnen van de "National Socialist World" een grote stap in deze richting. En zes maanden na die datum, in juni 1967, werd een historische organisatorische conferentie van de partijleiding gehouden in Arlington. Daar

zette Rockwell de nieuwe koers voor de beweging uit, waarin hij de noodzaak benadrukte van een totale professionalisering van elke activiteit, van fondsenwerving tot het schrijven van propaganda, die nodig was om te voldoen aan de eisen en problemen die te verwachten waren in de lange periode van groei en strijd die zou komen.

Hij was nu negenenvieftig jaar oud. De afgelopen acht jaar had hij gemiddeld zestien uur per dag, zeven dagen per week gewerkt. De fysieke en spirituele druk was enorm geweest. Meestal was hij genoodzaakt zich op verschillende taken tegelijkertijd te concentreren. Er moest altijd een demonstratie worden gepland, een toespraak worden voorbereid, propaganda voor worden geschreven, een rechtszaak die moest worden bestreden, geld dat moest worden opgehaald en dat alles moest worden gedaan onder bijna onmogelijke werkomstandigheden, met onophoudelijke onderbrekingen. Alleen de immense vitaliteit van zijn rijzige gestalte en een diepe reserve van spirituele kracht hadden hem in het verleden stand laten houden.

De koers die voor hem lag zou zeker niet eenvoudiger zijn; integendeel, naast de oude taken in verband met agitatie en publiciteit, zouden er veel nieuwe problemen ontstaan als de beweging in haar nieuwe fase van activiteit terecht kwam.

Andere mannen – sterke mannen – zouden kunnen toegeven aan de verleiding om de gebaande paden niet in te wisselen voor vreemd en moeilijk begaanbaar terrein. Het geringste

spoor van subjectiviteit zou hen in staat stellen om een honderdtal redenen aan te voeren om de modus operandi die in het verleden succesvol had gewerkt niet te veranderen. En toch was het kenmerkend voor Rockwell dat hij geen moment aarzelde. Toen hij zag dat de tijd gekomen was voor de beweging om haar tactiek te veranderen en een andere verzameling van uitdagingen aan te gaan, zette hij zich aan de nieuwe taak met dezelfde vastberadenheid die hij in de eerste fase had getoond.

Nu was het nodig om een geheel nieuw publiek imago op te bouwen voor de Partij, of liever gezegd, geleidelijk aan het grove vervormde beeld te transformeren waartoe hij de vijand had aangezet en het dichterbij de waarheid te brengen. Het was een veeleisende taak, en hij bracht de zomer van 1967 door met het maken van plannen voor de toekomst en het afmaken van zijn nieuwe boek "White Power".

In een van zijn laatste brieven, geschreven in augustus aan twee trouwe partijgenoten, echtgenoten, onthulde hij een beetje van de introspectie die hem op dit beslissende moment bezighield:

Geachte

In geen geval krijg ik het solide gevoel dat [u] duidelijk is in uw eigen gedachten. over wat er gedaan is, wat er nu gedaan moet worden en wat er in de toekomst misschien wel (of niet) gedaan

moet worden. Om deze reden, na lang bezig te zijn geweest met mijn huidige favoriete hobby – slapeloos woelen in bed – ben ik opgestaan terwijl de dageraad over deze welwillende stad kruipt om een aantal gedachten op papier te zetten die kunnen helpen. (En vaak vind ik dat dergelijke inspanningen om anderen te helpen, mijzelf in het proces ook helpen.) Er is geen plan of algemene aanpak in deze brief; het zijn gewoon juwelen, parels, en klinkers uit een geest die zich in een bijna instortende toestand lijkt te bevinden van rebellie. Laat me eerst een onoplosbaar probleem in mezelf naar voren brengen. Ik heb mijn best gedaan om van de geschiedenis te leren, en ik ben me bewust van alle grote strijd. Er zijn miljoenen idealen, gevechten en dergelijke geweest, bijna allemaal zijn ze verloren. De geschiedenis registreert zelden de verliezers, behalve wanneer ze worden afgemaakt op een bijzonder interessante en dramatische manier. Maar er zijn enkele winnaars, die wel in de geschiedenisboeken zijn opgenomen en ik heb deze vrij zorgvuldig onderzocht, (en op een dag hoop ik hun verheven gelederen te betreden) om te zien of er een gemeenschappelijk patroon in hun activiteit op deze planeet is, wat een sleutel zou kunnen zijn tot waarom zij wonnen, terwijl bijna iedereen verliest. Er bestaat absoluut geen twijfel over; er is zo'n patroon, ook al zijn de idealen en de gevechten verschillend. Van Lenin's bolsjewisme tot Adolf Hitler's nationaalsocialisme, van een oud vrouwtje dat haar buurvrouw de stad uit jaagt tot Genghis Khan en zijn menselijke hamburgermachine. De winnaars waren in elk geval vastberadener en fanatieker in hun meedogenloze weigering om te stoppen dan hun concurrenten. Dit lijkt erop te wijzen dat de overwinning is gegeven aan hij die het meest

volhardend is. Maar ook dit is niet helemaal waar geweest. De geschiedenis is vol van volhardende idioten die herhaaldelijk van heuvels zijn gesprongen met zelfgebouwde "vleugels" en zij zijn net zo vaak te pletter gevallen...

De conclusie die ik uit dit alles trek is dat er drie dingen nodig zijn om te overwinnen: een goede zaak, d.w.z. een zaak die op tijd, in fase is en nodig is; een leider die onwankelbaar is in zijn vastberadenheid om te vechten zolang hij een twee benen heeft en in zijn troepen dezelfde vastberadenheid kan inspireren; en een goede dosis geluk. Terwijl ik mijn eigen zaak, leiderschap en geluk onder de loep neem, vind ik het absoluut onmogelijk voor mij om een afstandelijk oordeel te vellen over de vraag of ik een van de fanatiekelingen ben die van een heuvel afspringen met een paar aan elkaar gelijmde vleugels van veren, of dat ik een van de mannen ben die terug te zien zal zijn in stenen standbeelden ten voordele van de duiven... Ik denk niet een van jullie het antwoord op die vraag wel weet. Ik heb echter het voordeel ten opzichte van jullie beiden in die zin dat ik lang, lang geleden heb besloten dat het beste wat ik met mijn leven kan doen – met wat er nog van over is – is mikken, en mijn best doen om het onvermijdelijke trillen onder controle te houden en mijn oog en hart nooit van het doelwit af te nemen totdat het vernietigd is...

Op 25 augustus 1967, een vrijdag, om twee minuten voor twaalf, nabij zijn hoofdkwartier in Arlington, maakte een kogel een einde aan het leven van George Lincoln Rockwell.

De moordenaar, een man die Rockwell een paar maanden eerder uit de partij had gezet voor zijn herhaalde pogingen om marxistische ideeën subtiel te injecteren in publicaties van de partij en voor het uiteenzetten van een doctrine van raciaal bolsjewisme, had een hinderlaag opgezet op het dak van een nabijgelegen gebouw en schoot richting de auto van Rockwell terwijl deze voorbijreed. Ironisch genoeg, had Rockwell dit opgeblazen bolsjewiek acht jaar eerder uit de goot van New York City gered, en hij had sindsdien een bijna vaderlijke belangstelling voor hem getoond. Hij had nooit zijn herhaalde pogingen opgegeven om een enig gevoel van fatsoen en eer in hem op te wekken, ondanks het overweldigende bewijs dat de man een dwangmatige leugenaar en dief was, en een ongeneeslijke samenzweerder. Al zijn goedbedoelde inspanningen in deze richting werden door de jaren heen alleen maar beloond met hartzeer na hartzeer – en uiteindelijk met de dood, toen het venijnige uitschot waarvan hij had gedacht dat hij hem tot een man kon maken een kans greep om wraak te nemen omdat hij uit de partij was gezet.

Nadat commandant Rockwell door de regering van de Verenigde Staten het recht van om te begraven worden op een nationale begraafplaats was ontzegd, lieten zijn partijkameraden zijn lichaam cremen, en hielden zij een nationaalsocialistische herdenkingsdienst in Arlington op de middag van 30 augustus. Zijn grafrede was kort maar ontroerend:

Nationaalsocialistische kameraden! Mede Blanke Amerikanen! Vandaag nemen we de droevige taak op ons om de stoffelijke resten van onze geliefde commandant, Lincoln Rockwell, gemarteld door de kogel van een laffe moordenaar, een laatste rustplaats te geven. Voor degenen onder ons die elke dag met hem werkten, voor de partijkameraden in heel Amerika, en voor de toegewijde nationaalsocialisten over de hele wereld zal het enorme verlies dat zijn dood met zich meebrengt pas in de dagen en jaren van strijd die voor ons allen in het verschiet liggen, volledig voelbaar zijn. Zijn inspiratie en zijn wil, de diepgang van zijn wijsheid en de heldhaftigheid van zijn geest – dit zijn de dingen die ons de motivatie en de leiding hebben gegeven om het gevecht op zoveel donkere dagen in de afgelopen jaren hardnekkig vol te houden.

De plotselinge dood en de daarop volgende onrust van de afgelopen dagen hebben ons ervan weerhouden om de omvang van ons verlies te kunnen inschatten. Maar nog moeilijker om te verdragen dan dit, is misschien wel, de verachtelijk beschamende behandeling van onze gevallen commandant door de regering van de natie die hij zo trouw diende in alle jaren van zijn leven. George Lincoln Rockwell gaf zijn leven in de strijd tegen bolshevisme in een tijd waarin ook duizenden andere Amerikaanse vechtende mannen aan de andere kant van de wereld slachtoffer worden van datzelfde bolshevisme – en toch heeft de Amerikaanse regering zijn verzoek om ten ruste te worden gelegd op de plaats van zijn keuze geweigerd.

George Lincoln Rockwell heeft Amerika twintig jaar lang en in twee oorlogen gediend. Oorlogen, waarbij hij zijn leven elke keer opnieuw op het spel heeft gezet ter verdediging van het land en de mensen waar hij zo van hield. Hij was geen soldaat in de luie stoel, maar hij koos uit eigen wil voor dat soldatenberoep dat de allerhoogste orde van moed en vaardigheid eiste: hij was een gevechtspiloot. Zijn toewijding aan de plicht, zijn durf en zijn vaardigheid leidde hem van de rang van rekrut naar die van volledige commandant, gaf hem het leiderschap over drie squadrons, en leverde hem negen onderscheidingen op. En de Amerikaanse overheid vindt hem niet geschikt om naast zijn strijdkameraden begraven te worden.

George Lincoln Rockwell heeft meer geofferd en harder gevochten. George Lincoln Rockwell heeft meer opgeofferd en harder gevochten voor de dingen die hem dierbaar waren – zijn geboorteland, zijn landgenoten, en vooral zijn ras – dan elke andere man die nu leeft. Hij zag zijn plicht en deed zijn plicht zonder aarzelen, zelfs toen die plicht bij bijna alle mensen om hem heen verzet opriep. Hij zag verder vooruit dan andere mannen, en hij vocht harder. Inderdaad, in dit laatste geval koesterde hij de stelregel van de grote Leider wiens filosofie zijn eigen gedachten gevormd hebben: Degenen die willen leven, laat ze vechten; en zij die niet willen vechten in deze wereld van eeuwige strijd, zij verdienen het niet om te leven.

Hij vocht, en hij stierf. En toch is Lincoln Rockwell niet echt dood, want hij bouwde een beweging op en hij verspreidde een idee, en de beweging is niet vernietigd, noch is dat idee het zwijgen

opgelegd door de kogel die hem dodelijk trof. En zolang die beweging blijft bestaan en dat idee de harten blijft en geesten van mensen blijft vullen, zal de geest van Lincoln Rockwell voortleven.

De as van de martelaar ligt hier voor ons, en we kunnen niet anders dan een plechtig gevoel van tragedie voelen. Toch zijn we hier niet echt om te rouwen om hem, maar zijn we hier om hem te eren en ons opnieuw te wijden aan de zaak die hij diende. In de komende tijd moeten we onze inspanningen verdubbelen, zodat hij niet tevergeefs stierf. We moeten zijn grote offergave laten dienen om ons verder te inspireren in onze strijd naar de overwinning – de overwinning van ons volk, van ons grote Blanke ras, op de ziekte die het nu treft en de vijanden die ons nu onderdrukken. Op dit moment moeten we inderdaad rekening houden met dat oude gezegde dat de commandant voor ons parafraseerde: “De stenen en het specie van onze beweging bestaat uit de botten en het bloed van de martelaren. Van dit aspect van zijn dood zou hij nu willen dat we het ons boven alles in gedachten houden, ons verdriet vergeten en onszelf vol van trots voelen omdat we zo’n leider hebben gevolgd.

Want het was hij, Lincoln Rockwell, die opnieuw de fakkel oppakte die tweeëntwintig jaar geleden ter aarde viel. Adolf Hitler heeft onze grote beweging opgericht en zal voor altijd een unieke positie in de saga van ons ras vervullen; maar als Lincoln Rockwell er niet was geweest, had Adolf Hitler's machtige werk wel eens voor niets kunnen zijn geweest. Het was Lincoln Rockwell die ons weer op het stijgende pad leidde toen we

hadden gefaald en we weer terug wilden gaan. Het was zijn voorbeeld dat ons inspireerde om te doen wat we wisten dat we moesten doen in plaats van wat het makkelijkst te doen was. Het was zijn hand die ons uit het doolhof van de nederlaag, degeneratie en wanhoop leidde, en ons de weg wees naar hogere dingen; en zijn stem die ons er keer op keer aan herinnerde dat we moesten doorgaan met de strijd om ons ras.

Nu we de stoffelijke resten van Lincoln Rockwell ten ruste leggen, is het passend om nogmaals die passage uit het boek van de Leider voor te lezen, waar hij het meest van hield. Ik zal voorlezen uit hoofdstuk twaalf van het eerste deel van de Commandant's persoonlijke kopie van Mein Kampf:

Wanneer menselijke harten breken en menselijke zielen wanhopen, het is dan dat de grote overwinnaars van nood en zorg, van schaamte en ellende, van geestelijke slavernij en fysieke dwang op hen neer kijken vanuit de schemering van het verleden en hun eeuwige handen uitreiken naar zwakke stervelingen. Wee de mensen die zich schamen om ze vast te grijpen!